

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΔ'	ΤΕΥΧ. Α'	ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1997	ΑΡΙΘ. 15
----------	----------	---	------------------	----------

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ*

3. Ἡ Ἀθωνικὴ Πολιτεία.

Οἱ κυρίαρχες Πατριαρχικὲς καὶ Σταυροπηγιακὲς Ἱ. Μονὲς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, συμφώνως πρὸς τὴν καθιερωμένη σειρά. εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) *Μεγίστης Λαύρας* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸ 963 ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη, τοῦ ὁποῦν ἡ μνήμη πανηγυρίζεται τὴν 5ῃ Ἰουλίου). 2) *Βατοπεδίου* (σήμερον Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε πρὶν ἀπὸ τὸ 985 καὶ πανηγυρίζει τὴν 25ῃ Μαρτίου). 3) *Ἰβήρων* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε

ζει τὴν 21ῃ Νοεμβρίου). 5) *Ἀγίου Διονυσίου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸ 1375 καὶ πανηγυρίζει τὴν 24ῃ Ἰουνίου). 6) *Κουτλουμουσίου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸν ιβ' ἢ τὸν ιγ' αἰῶνα καὶ πανηγυρίζει τὴν 6ῃ Αὐγούστου). 7) *Παντοκράτορος* (Ἰδιόρρυθμος - Ἰδρύθηκε τὸ 1363 καὶ πανηγυρίζει τὴν 6ῃ Αὐγούστου). 8) *Ξηροποτάμου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε πιθανῶς τὸν ι' αἰῶνα καὶ πανηγυρίζει τὴν 9ῃ Μαρτίου). 9) *Ζωγράφου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸν ι' αἰῶνα ἀπὸ τρεῖς εὐγενεῖς ἀδελφοὺς, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα καὶ ἐνισχύθηκε ἀπὸ τὸν Βούλγαρο βασιλέα Συμεών. Ἐπειδὴ στοὺς μετέπειτα χρόνους ἡ ἀρχικῶς ἐλληνοφώνος Ἱ. Μονὴ ἀπέκτησε πολλοὺς βουλγαροφώνους μοναχοὺς, χαρακτηρίσθηκε τὸν ιγ' αἰῶνα ὡς «Μονὴ τῶν Βουλγάρων». Πανηγυρίζει τὴν 23ῃ Ἀπριλίου). 10) *Δοχειαρίου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε περὶ τὸ τέλος τοῦ ι' αἰῶνος καὶ πανηγυρίζει τὴν 9ῃ Νοεμβρίου). 11) *Καρακάλλου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸ τέλος τοῦ ι' ἢ τὴν ἀρχὴ τοῦ ια' αἰῶνος καὶ πανηγυρίζει τὴν 29ῃ Ἰουνίου). 12) *Φιλοθέου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε πιθανῶς περὶ τὸ 990 καὶ πανηγυρίζει τὴν 25ῃ Μαρτίου). 13) *Σίμωνος Πέτρας* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸ 1257 καὶ πανηγυρίζει τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων). 14) *Ἀγίου Παύλου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸν ι' αἰῶνα καὶ πανηγυρίζει τὴν 2α Φεβρουαρίου). 15) *Σταυρονικήτα* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸ 1541 καὶ πανηγυρίζει τὴν 6ῃ Δεκεμβρίου). 16) *Ὁσίου Ξενοφώντος* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸν ι' ἢ ια' αἰῶνα καὶ πανηγυρίζει τὴν 23ῃ Ἀπριλίου). 17) *Ὁσίου Γρηγορίου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸ 1345 καὶ πανηγυρίζει τὴν 6ῃ Δεκεμβρίου). 18) *Ἐσφιγμένου* (Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε τὸν ια' αἰῶνα. Ἡ πανηγυρὶς τῆς συνδέεται μὲ τὸν ἐορτασμὸ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν

περὶ τὸ 980 ἀπὸ μέλη ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς Ἰβηρίας. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ιδ' αἰῶνος ἀπέβαλε τὸν ἰβηρικὸ ἐθνικὸ χαρακτήρα καὶ ἐπανδρύνεται μὲ Ἕλληνες μοναχοὺς). 4) *Χιλιανδαρίου* (*Χελανδαρίου*) (σήμερον Κοινοβιακὴ - Ἰδρύθηκε πιθανῶς ἀπὸ κάποιον μοναχὸ Χελανδάριο, δηλαδὴ πρῶην κατασκευαστὴ βυζαντινῶν μεταγωγικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονταν χελάνδια. Ἐγινε καθαρῶς σερβικὴ Μονὴ τὸ 1197 μὲ τὴν παρουσίαν εἰς αὐτὴν ὡς μοναχῶν τοῦ μεγάλου «ζουπάνου» τῆς Σερβίας Στεφάνου Νεμάνια καὶ τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του Ρόστικο, ποὺ ὠνομάσθηκαν Συμεὼν καὶ Σάββας καὶ θεωροῦνται ὡς ἐθνικοὶ ἅγιοι τῶν Σέρβων. Τοῦ πρώτου τὰ ὀστᾶ μεταφέρθηκαν στὴν Στουδενίτσα, ἐνῶ ὁ δευτερος ἐγινεν ἀρχιεπίσκοπος Πεκίου καὶ ἐνοποίησε τὸ σερβικὸ κράτος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Μονὴ Χελανδαρίου πανηγυρί-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 611 τοῦ ὑπ' ἀρ. 14 τεύχους.

Κυρίου). 19) Ἁγίου Παντελεήμονος (Κοινοβιακή - Ἰδρύθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1' αἰῶνος ὡς ἐλληνοφώνος, ἀλλὰ ἔγινε κέντρον Ρώσων μοναχῶν καὶ δωρεῶν ἀπὸ τῆ Ρωσία καὶ εἶναι γνωστὴ ὡς «Ρωσική». Πανηγυρίζει τὴν 27ῃ Ἰουλίου). 20) Κα(ω)σταμονίτου (Κοινοβιακή - Ἰδρύθηκε ἐνωρὶς τὸν 1α' αἰῶνα καὶ πανηγυρίζει τὴν 27ῃ Δεκεμβρίου)⁷.

Στὴ διάρκεια τῶν αἰῶνων ἤκμασαν καὶ ἄλλες Ἱ. Μονές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀξία μνείας εἶναι ἡ ἐλληνολατινική Μονὴ τῶν Ἀμαλφηνῶν, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε τὸν 1' αἰῶνα καὶ εἶχε μοναχοὺς ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ πόλιν Ἀμάλφη⁸.

Σήμερον οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς Ἱ. Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὕστερα ἀπὸ μίαν περίοδο κάμψεως ἢ ὑποτονικῆς ἀναπτύξεως, γνωρίζουν ἀνθισσὴ καὶ ἐπανδρῶνονται μὲ πολλοὺς ἐκλεκτοὺς νέους μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται καὶ ἀπὸ τὶς τάξεις ἐπιστημόνων διαφόρων ἐιδικοτήτων.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν στὶς Ἱ. Μονές, ὑπάρχουν στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πολλοὶ μοναχοὶ ἢ ἀσκητές, ποὺ ζοῦν σὲ «ἐξαρτήματα» (Ἱ. Μονῶν), δηλαδὴ σὲ «καλύβες» (= μικρὰ οἰκοδομήματα μὲ ναῖδριο), σὲ ἰδιόρρυθμες ἢ κοινόβιες «σκήτες» (= ὠργανωμένες κοινότητες μὲ πολλὰ καλύβες), σὲ «κελλιὰ» (= σχετικῶς εὐρύχωρα οἰκοδομήματα μὲ ναῖδριο), σὲ «ἡσυχαστήρια» (= μικρὲς καλύβες γιὰ ἐρημίτες), σὲ «καθίσματα» (= μικρὰ οἰκήματα κοντὰ στὴν κυρία Ἱ. Μονή), σὲ ἐρημικὰ σπιτάκια ἢ καὶ σὲ σπηλιές⁹.

Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν καὶ ἀσκητῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστός, ἀσφαλῶς ὑπερβαίνει τὶς 16 ἑκατοντάδες.

4. «Ὁν τρόπον ἐπιποθεὶ ἡ ἔλαφος...» (Ψαλμ. μα', 2).

Ὅχι μόνον ἡ Ἐκθεσις τῶν «Θησαυρῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους», —οἱ ὁποῖοι δειγματοληπτικῶς προσέρχονται μόνον ἀπὸ μερικὲς ἐκ τῶν Ἱ. Μονῶν τὶς ὁποῖες παρουσιάσαμε πρὶν πάνω καὶ ἀπὸ μερικὰ «ἐξαρτήματά» τους καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπὶ με-

ρικοὺς μῆνες θαυμάζονται καὶ θὰ θαυμαστοῦν στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Θεσσαλονίκης ὡς Πολιτιστικῆς Πρωτευούσης τῆς Εὐρώπης 1997—, ἀλλὰ καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μεγάλα ἀκτινοβόλα πνευματικὰ κέντρα καὶ ὅλες οἱ μικρὲς σὲ ἑκτασι φωτεινὲς ἐστίες τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, μὲ κάθε τι ποὺ παρουσιάζουν στοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὲς τοὺς ἢ καὶ φυλάττουν πιθανῶς κρυμμένο γιὰ νὰ τὸ βλέπουν μόνον τὰ μάτια ὀλίγων ἐπαϊόντων, δίδουν εὐγλωττὴ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα: Ποίαν σχέσιν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ τὸν πολιτισμό, ἀφοῦ ὅλοι ὅσοι ἐπανδρῶνουν ἢ ἐμψυχώνουν «τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας» ἐπιδιώκουν τὴν ἀπομάκρυνσι ἐκ τοῦ κόσμου, τὴν ἀσκησι, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν πραγμάτωσι τῆς ἀγγελικῆς ζωῆς; Ἡ ἀδίστακτος ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ὅτι ἡ Ἀθωνικὴ Πολιτεία —ὄχι μόνον σὲ πολλοὺς τομεῖς δευτερογενῶς, ἀλλὰ σὲ συνάρτησι πρὸς τὴν πεμπτουσία τοῦ οὐσιωδεστεροῦ τομέως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ πρωτογενῶς— δὲν βρίσκεται ἐκτὸς τῆς κοίτης τοῦ παφλάζοντος ποταμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτιστικῆς προσπάθειας, ἀλλ' ἔχει ὅλα τὰ κύρια εἰδοποιὰ γνωρίσματα τῆς πλεον γνησίας πολιτιστικῆς προσπάθειας καὶ ἀκτινοβολίας καὶ ὑπενθυμίζει ὅτι «ἡ ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ πολιτισμὸς γιὰ τὴν ψυχὴ».

Ὁ πολιτισμὸς, ποὺ εἶναι ἡ πραγματοποιήσις τῶν διαφορῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν ἀξιών, σημαίνει τὴν αἰσθητοποίησι τῆς ὀρυμνισμένης ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ὑπερπήδησι τῶν ὁρίων, μέσα στὰ ὁποῖα ἐκάστοτε βρίσκεται κλεισμένη ἡ πεπερασμένη ὑπαρξις του. Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Ν. Ἱ. Λούβαρις ὑπενθύμιζε τὸν ὠραῖο στίχο τοῦ Jørgen Moe, κατὰ τὸν ὁποῖο σὲ κάθε ψυχὴ «ὑπάρχει μιὰ ἄκρη ἀπὸ χρῶμα γαλάζιας λαχτάρας», διότι, ὅπως λέγει ὁ Ibsen, «συγγενεύομε λίγο μὲ τὴ θάλασσα καὶ τὸν οὐρανό». Γι' αὐτὸ

*«Πάντα λαχταρᾷ τὸ μακρυνὸ ἢ καρδιά,
Πρὸς τὸ μακρυνὸ νὰ πετάξῃ γυρεύνει,
Νὰ λυτρωθῇ ἀπ' τὸν ἑαυτὸ τῆς ζητᾷ»¹⁰.*

Πάντοτε ποθοῦμε τὸ Ἀπέραντο, τὸ Ἀπειρο, τὸ Ἐπέκεινα. Ἐλκνόμεθα ἀπὸ τοὺς ὠραίους πολυχρῶμους γαλαξίες τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ καὶ προσπαθοῦμε νὰ δραπετεύσωμε «ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν στενότητα τῆς μικρᾶς ζωῆς»,

7. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ἅγιον Ὄρος: Οἱ Θρησκείες, σ. 13. Παν. Κ. Χρήστου, Τὸ Ἅγιον Ὄρος - Ἀθωνικὴ Πολιτεία, σσ. 53 ἐξ. «Δύπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. 1997», σσ. 844-845.

8. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, ἐνθ' ἄνω.

9. Αὐτόθι, σ. 14.

10. Ν. Ἱ. Λούβαρι, Μεταξὺ δύο κόσμων, Ἀθήναι, 1949, σσ. 23 καὶ 331.

«να ἀνέλθωμεν ἕως τὰ ἱλαρὰ ὕψη τοῦ ἑωθινοῦ φωτός, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταυγάζει τὸ θέλητρον ὑψηλῶν ἀξιῶν, ἀπείκασμα τοῦ αἰωνίου Εἶναι», νὰ αἰσθανθοῦμε τὸν ἑαυτὸν μας «κυριακάτικον» καὶ νὰ δημιουργήσωμε «ἀνατάσεις εἰς τὴν ψυχὴν μας»¹¹.

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος στὴν ἀρχὴ τῶν «Ἐξομολογήσεων» γράφει: «Γιὰ Σένα, ὦ Θεέ, μᾶς δημιουργήσες· καὶ εἶναι ἀνήσυχος ἡ καρδιά μας ἕως ὅτου ἀναπαυθῇ σὲ Σένα» («Fecisti nos ad te, et inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te»)¹². «Τὸ ὑψιστον καθήκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ νὰ πραγματοποιήσῃ οὗτος τὸ Θεῖον ἐντὸς αὐτοῦ», ὥστε «ὁ θεῖος σπινθὴρ ἐντὸς τῆς ὑπάρξεώς του νὰ μεταβληθῇ εἰς φλόγα»¹³. Γι' αὐτὸ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος, ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, κινούμενος ἀπὸ βαθὺ αἶσθημα ἀνεπαρκείας καὶ μηδαμινότητος, ἰκετεύει τὸν Θεὸ γιὰ δύναμι καὶ βοήθεια: «Οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τόσον ταπεινόν, τόσον ἄθλιον, ὅσον ἐγώ, ὅταν αἰσθάνωμαι τὸν ἑαυτὸν μου ἄνευ Σοῦ». Καὶ ὁ Γκαίτε ἐκσπᾷ στὴν ἰκεσία: «Ἄς ἡδυνάμην, ὦ Αἰώνιε, νὰ γεμίσω τὴν ψυχὴν μου διὰ Σοῦ»¹⁴. Τί ἄλλο εἶναι ὅλες οἱ ἐκφράσεις αὐτὲς παρὰ παράφρασις τῶν λόγων τοῦ Ψαλμωδοῦ: «Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός» (Ψαλμ. μα', 2);

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἄσχετα πρὸς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη πολιτιστικὴ προσπάθεια ἐπαληθεύει πλήρως τὴν κλασσικὴ φράσι τοῦ Pascal, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποία «ὁ ἄνθρωπος ὑπερβαίνει ἀπείρως τὸν ἄνθρωπο» (*l'homme depasse infiniment l'homme*)¹⁵. Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα δὲν περιορίζεται μέσα στὸ σῶμα, δὲν δεσμεύεται ἀπὸ τὴν ὕλη. Ἐνεργεῖ μέσα στὸν κόσμον καὶ μετεωρίζεται στοὺς κόσμους τοῦ ἀπείρου· κινεῖται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ χρόνου καὶ φτερουγίζει ἕως τὴν αἰωνιότητα. Ὡς ἔχει τονίσει ὁ ἐπιφανὴς βιολόγος καὶ ἱατροφιλόσοφος Alexis Carrel, ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης ἐκτείνει-

ται ἔξω ἀπὸ τὰ φυσιολογικὰ ὅρια καὶ ἔχει θαυμαστοὺς ὀρίζοντες καὶ πνευματικὲς προβολές. Τὸ πνεῦμα ὑπερπηδᾷ τὶς διαστάσεις «τοῦ φυσικοῦ continuum... Καταγράφεται στὴν ὕλη μὲ τὸ μέσο τοῦ ἐγκεφάλου» καὶ μὲ τὶς ἐνέργειές του «ἐπεκτείνεται ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρον καὶ τὸν χρόνο σὰν ἓνα φύκι, ποὺ στερεώνεται σ' ἓνα βράχο καὶ ἀφήνει τὰ φύλλα του νὰ κυματίζουν μέσα στὸ μυστήριο τοῦ ὠκεανοῦ», ὅπου πολλοὶ «μποροῦν νὰ συλλάβουν ἐκεῖ, ὅπως οἱ μεγαλόπνευστοι τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τέχνης, τῆς Θρησκείας τοὺς φυσικοὺς νόμους, τὶς μαθηματικὲς ἀφαιρέσεις, τὶς πλατωνικὲς ιδέες, τὴν ὑπερτάτη ὁμορφιά, ἀκόμη καὶ τὸν Θεό» (ἐννοεῖται: τὶς ἀκτιστες ἐνέργειές Του)¹⁶. Τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, μὲ τὶς μυστικὲς καὶ ὑπερφρεῖς ἐνοράσεις του, εἰσδύει σ' αὐτὰ τὰ ἄδυτα τοῦ Ἀπείρου, τοῦ Ἀχρόνου καὶ τοῦ Αἰωνίου, βιώνει τὴν ἔννοια τοῦ Παντοκράτορος καὶ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ Ἀκτιστὸν Φῶς.

Στὴν ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀγίου Ὁρους γίνονται αἰσθητοὶ ὅλοι ὁ θαυμαστοὶ αὐτοὶ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος¹⁷. Βεβαίως, ὅπως ἔχομεν ἐπισημάνει πρὸ 34 ἐτῶν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἀγίου Ὁρους, «δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι ψευδορεαλισταὶ καὶ βλέπουν τὴν πέριξ αὐτῶν πραγματικότητα μυωπικῶς καὶ τὴν περιορίζουν εἰς τὰ ὅρια τῶν πέντε αἰσθήσεων· δι' ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχουν νεκρωθῇ αἱ πνευματικαὶ κεραῖαι, εἰς τρόπον ὥστε αὐταὶ δὲν συλλαμβάνουν πλέον μηνύματα ἐκ τοῦ βασιλείου τοῦ πνεύματος· δι' ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἀξιολογικὴ μυωπία ἢ τύφλωσις καὶ ὁ πνευματικὸς δαλτωνισμὸς ἔχουν διώξει ἐκ τοῦ ὀπτικοῦ τῶν πεδίου τὰς ἀντανγείας, τὰς μαρμαρυγὰς καὶ τὰς ἀπειραρίθμους εἰς χρωματισμοὺς διαθλάσεις τοῦ αἰωνίου φωτός — δι' ὅλους αὐτοὺς ἡ ζωὴ τῶν μοναχῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους φαίνεται ὡς κάτι μὴ φυσιολογικὸν καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν βαθυτέραν οὐσίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι βλέπουν, ὅτι τὸ ὄντως ὄν, ἡ ἀληθὴς πραγματικότης δὲν εἶναι μόνον ὁ ὕλικὸς κόσμος, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ ὕλικοπνευματικὸν σύμπαν, κατανοοῦν διατί οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους, — οἵτινες ἀγωνίζονται μὲ τὸν ὑγιᾶ Χριστοκεντρικὸν μυστικισμόν νὰ ἐνώσουν τὸ ἐγώ

11. Ν. Ἱ. Λοῦβαρι, Νοσταλγικαὶ περιπλανήσεις, Ἀθήναι, 1937, σ. 3.

12. Ἀγίου Αὐγουστίνου, Confessiones I, 1.

13. Johannes Hessen, Der Sinn des Lebens³ — Τὸ νόημα τῆς ζωῆς, μτφρ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου, ἐν Ἀθήναις 1954, σ. 26.

14. Ἐνθ. ἀνωτ., σσ. 85-86.

15. Johannes Hessen, Religionsphilosophie, τόμ. 2, München - Basel² 1955, σσ. 275, 277.

16. Alexis Carrel, Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, μτφρ. Νάσου Α. Τζαρτζάνου, Ἀθήναι, σ. 126.

17. Πρβλ. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς τὸν Θεόν, Ἀθήναι, 1992.

των μετὰ τοῦ θείου Σὺ καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν πλέον τελείαν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀκτίστου φωτὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ ἀπόλυτος ὄντικὴ πραγματικότης—, ὅχι μόνον δὲν στραγγαλίζουν τὰς εὐγενεστέρας ἀνθρωπίνας ῥοπὰς καὶ νοσταλγίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ γενεσιουργὸς δύναμις τῶν πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων, ἀλλ' ἀντιθέτως κινητοποιοῦν καὶ καταξιώνουν μὲ τὴν μεγαλύτεραν δυνατὴν ἔντασιν τὴν εὐγενεστέραν, καθολικωτέραν καὶ οἰκουμενικωτέραν ἐκ τῶν ῥοπῶν καὶ νοσταλγιῶν τούτων¹⁸.

Στὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία, ὅπως θὰ ἔλεγε πάλιν ὁ Νικόλαος Λούβαρις, τὸ Αἰώνιο εἰσέρχεται στὴ σφαῖρα τοῦ παροδικοῦ καὶ τὸ παροδικὸ ἀνυψώνεται ἕως τὸ Αἰώνιο, εἰς τρόπον ὥστε τὰ δύο αὐτὰ «συγχωνεύονται εἰς μίαν ἐνότητα ὅπως τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ ψάλισμά του»¹⁹. Ἐκεῖ, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, ἀναριθμητὲς ἐκλεκτὲς ψυχὲς ἐπὶ αἰῶνες πραγματοποιοῦσαν καὶ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον νὰ πραγματοποιοῦν στὸν ἑαυτὸν τοὺς τὸ γεγονὸς τῆς Μεταμορφώσεως μέσα στὸ Ἄκτιστο φῶς καὶ νὰ φθάνουν στὴ θέωσι. Αὐτὴν τὴ μυστικὴ σημασίαν τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἔλαβε πιθανῶς ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὁικουμενικοῦ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ὅταν ἔδωσεν ἐντολὴ νὰ κτισθῇ στὴν κορυφὴ τοῦ Ἁθω τοῦ ἱερὸ ναΐδριον τῆς Μεταμορφώσεως²⁰.

5. Ἡ ἐντελέχεια καὶ πεμπτουσία τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ στοχαστικὸς προσκυνητὴς τοῦ Ἀγίου Ὁρους γοητεύεται καὶ σαγηνεύεται ἀπὸ αὐτό. Δὲν αἰσθάνεται τὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία ὡς κάτι ἀποκοσμο καὶ ξένο πρὸς τὴν αὐθεντικὴ ἀνθρωπίνην ὑπαρξί, ἀλλ' ὡς κάτι, πού τοῦ φέρνει λυτρωτικὰς πνοὰς ἀπὸ τὴ γενέτειρά του, ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν του πατρίδα, ἀπὸ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισο, τοῦ ὁποῖου ἡ νοσταλγία παρακινεῖ πρὸς ἀναζήτησιν. Ὅλα πάνω στὸ παραδεισένιο αὐτὸ βουνὸ χρησιμεύουν ὡς σύμβολα τῆς ὑπερβατικῆς καὶ θείας πραγματικότητος, ἡ ὁποία εἶναι τὸ ὄντως ὄν. Ὅλα διηγοῦνται στὸν ἐπισκέπτη ἓνα ὑπερφυγὲς μυστικόν. Τὰ ἀκρογιαλίας, οἱ λόφοι, τὸ βουνὸ Ἁθως, οἱ κορυφογραμμὲς, τὰ πυκνὰ δάση, τὰ ρυάκια, οἱ πηγές, ὁ ψίθυρος τῶν

φύλλων τῶν δένδρων καὶ τὰ ἄσματα τῶν ὠδικῶν πουλιῶν· ἡ ὑποβλητικὴ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὰ θαυμάσια δείγματα τῆς Ἱερᾶς Ζωγραφικῆς καὶ Εἰκονογραφίας μὲ τὸν λειτουργικόν, μυσταγωγικὸν καὶ ἀναγωγικὸν χαρακτήρα τοὺς· οἱ κατανυκτικὲς ψαλμωδίες τῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι νοιώθουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς ὡς ἀμυδρὸν ἀπέικασμα τῶν ἀγγέλων, πού ὑμνοῦν τὸν Θεὸ γύρω ἀπ' τὸν θρόνον Του· οἱ τολύπες τοῦ εὐωδιαστοῦ θυμιάματος· οἱ ἱλαρὲς μικρὲς φλόγες τῶν ὑποβλητικῶν κεριῶν· τὸ φῶς τῶν κανδηλιῶν· ὁ πλοῦτος τῶν διηγήσεων γιὰ θαύματα ἢ καὶ γιὰ βαθυστόχαστες θρυλικὲς παραδόσεις· οἱ γλυκὲς κωδωνοκρουσίαι· οἱ νοερὲς προσευχὲς τῶν μοναχῶν — ὅλα αὐτὰ ψιθυρίζουν τὸ ἓνα στὸ ἄλλο τὸ θεῖο αὐτὸ μυστικόν. Τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ γίνεται στίχος ἐνὸς μεγάλου ποιήματος, τόνος, χρωματισμὸς καὶ παραλλαγὴ εἰς μίαν ἀπέραντον πολύφωνον συμφωνίαν, τῆς ὁποίας οἱ μελωδίες ἀνέρχονται εἰς Ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέρχονται «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον». Ἡ ἐνεργὸς καὶ ποικιλότροπος συμμετοχὴ τῶν μοναχῶν στὴν δοξαστικὴ, εὐχαριστιακὴ καὶ παρακλητικὴ αὐτὴ συμφωνία πιστοποιεῖ ὅτι οἱ πολῖτες τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, μὲ τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀρνητικὴν τάσιν τοὺς, καταφάσκουν τὸν ἐσώτατο πυρῆνα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἐκκολάπτουν τοὺς πλέον ἐνδομύχους καὶ οὐσιώδεις πόθους τῆς ψυχῆς καὶ ἔτσι προβάλλουν τὴν ἐντελέχεια καὶ πεμπτουσίαν τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

Βεβαίως ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Ὁρους δὲν ἐκτείνει τὴ δρᾶσι του εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πολιτιστικῆς προσπαθείας. Ἀλλὰ ποῖος ἄνθρωπος ἢ ποία ὁμάς ἀνθρώπων ἐξαντλεῖ ὅλες τὴς ἀνθρώπινες δυνατότητες στὸν ἀγῶνα τῆς πολιτιστικῆς δημιουργίας; Πάντοτε γίνεται καταμερισμὸς στὸ πολιτιστικὸ ἔργο καὶ ἐκλογὴ τοῦ πολιτιστικοῦ τομέως, στὸν ὁποῖο ὁ καθένας θὰ ἀφιερῶση κυρίως καὶ πρωτίστως τὴς δυνάμεις του. Ὁ ἱατρὸς δὲν πράττει ὅ,τι πράττει ὁ δικηγόρος, οὔτε ὁ δικηγόρος προσφέρει ὅ,τι προσφέρει ὁ ἐκπαιδευτικὸς, οὔτε ὁ φαρμακοὺς στὴν ἐρημικὴ ἀκτὴ ἔχει τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, τὴν ὁποία ἔχει ὁ ἐργάτης τοῦ ἐργοστασίου. Παρὰ ταῦτα τὸ ἔργον ὅλων αὐτῶν ἔχει πολιτιστικὴν ἀποστολήν. Ἔτσι καὶ οἱ μοναχοὶ ἀναμφιβόλως δὲν πράττουν πολλὰ ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα πράττομε μέσα στὸν «κόσμο». Ἀρνοῦνται πολλὰς ἀπὸ τὴς ἀνθρώπινες δυνατότητες. Ἀλλ' αὐτό, τὸ

18. Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς φορεὺς καὶ ὡς παράγων πολιτισμοῦ, σ. 11.

19. Ν. Ἰ. Λούβαρις, Νοσταλγικαὶ περιπλανήσεις - Σειρὰ δευτέρα, Ἀθῆναι, 1949, σ. 13.

20. ΘΗΕ, τόμ. 1, σ. 850.

Συμπληρωματικά γὰ τὶς γυναῖκες ἱατροὺς ἁγίες Ζηναΐδα, Φιλονίλλα καὶ Ἑρμιόνη

Στὸ μονοσέλιδο ἄρθρο τοῦ Ἀριστοτέλη Χρ. Εὐτυχιάδη, Ἐπικούρου Καθηγητῆ τῆς Ἱστορίας καὶ Φιλοσοφίας τῆς Ἱατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ποὺ δημοσεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἐκκλησία» (15 Νοεμβρ. 1996, σ. 784) μὲ τὸν τίτλο «Γυναῖκες ἱατροὶ ἁγίες Ἀνάργυρες προστάτιδες τῆς Ἱατρικῆς» γίνεται λόγος γιὰ τὶς ἁγίες Ζηναΐδα, Φιλονίλλα καὶ Ἑρμιόνη. Στὴν ἀξιέπαινη αὐτὴ συμβολὴ τοῦ Καθηγητοῦ Εὐτυχιάδη, πρὸς

Τοῦ κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ**
Καθηγητοῦ τοῦ Α. Π. Θεσσαλονίκης

προβολὴν τῶν ἁγίων αὐτῶν γυναικῶν ἱατρῶν στοὺς διεθνεῖς ἱατρικοὺς κύκλους, ἃς ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσωμε μερικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἀγιολογικὲς πηγές, ποὺ ἐνέχουν ἐπιστημονικὸ κύρος καὶ ἐρευνητικὴ ἀξιοπιστία, στίς ὁποῖες ἀνατρέχουν οἱ περὶ τὰ βυζαντινὰ πράγματα ἀσχολούμενοι σ' ὅλον τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπίτομον καὶ βραχὺ ἔργο τοῦ H. Delehay, *Synaxarium Ecclesiae Constantino-*

ποῖον ἀρνοῦνται, εἶναι τελείως ἐπουσιῶδες σὲ σύγκρισιν πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο καταφάσκουν καὶ στὸ ὁποῖο ἀφιερώνουν τὴν ζωὴ τους. Καταξιώνουν τὴν πλέον οὐσιώδη καὶ πλέον εὐγενῆ προδιάθεσιν καὶ ἔκφρασιν τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως. Ἐνεργοποιοῦν καὶ ἀναπτύσσουν τὸν σπουδαιότερον ἀπὸ τοὺς γενεσιουργοὺς παράγοντες τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐμφοροῦνται καὶ κινητοποιοῦνται ἀπὸ τὸ πλέον βαθὺ καὶ πλέον δυναμικὸ κίνητρο τοῦ πολιτισμοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν πανανθρώπινον πόθον νὰ ὑπερακοντίξῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτοῦ καὶ νὰ ὑπερπηδᾷ τὰ ὅρια, μέσα στὰ ὁποῖα κρατεῖ αὐτὸν ἡ φυσικὴ πραγματικότητα. Ὡστε οἱ μοναχοὶ δὲν βρίσκονται ἐκτὸς τῆς λεωφόρου τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτιστικοῦ μόχθου, ἀλλὰ εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς, ὅπως θὰ δείξωμε καὶ στὴ συνέχεια, ἐπισημαίνοντας τὶς συναρτήσεις τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας πρὸς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς τομεῖς τοῦ πολιτισμοῦ.

(Συνεχίζεται)

politanae, Paris 1902 ποὺ συμβουλευέται ὁ συγγραφεὺς, μνημονεύομε τὴ μνημειώδη σειρὰ *Acta Sanctorum*, ποὺ εἶδε τὸ φῶς στὸ Βέλγιο τὸ ΙΗ' αἰ. καὶ ὑπάρχει σήμερον ἀναστατικὴ ἔκδοσις γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν σύγχρονων βυζαντινολόγων. Γιὰ τὶς δύο ἀδελφές ὑπάρχουν ὁ βίος *De SS. Zenaide et Philonilla sororibus Tarsi in Cilicia*, καὶ τὰ *Acta S. Zenaide*, στὸ μῆνα Ὀκτώβριον, *A SS, Octobris V, 10-11*, σ. 502-510. Οἱ δύο αὐτὲς θεράπαινες ἱατροὶ τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἀρχαιότητος ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ ἀφοῦ πρῶτα ἡ Ζηναΐδα μετήρχετο «ἄνευ ἀργύρου» τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἱατρικῆς, ἡσυχάζουσα σὲ σπηλιὰ καὶ θεραπεύουσα «πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν» κατὰ τὸ κεῖμενο (*Synax. Eccl. Const.*, σ. 130, § 2), ἡ δὲ Φιλονίλλα, παραμένουσα στὸν οἶκον τῆς «καὶ κατὰ μηδὲν ἀποληφθεῖσα τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς εἰς ἀρετὴν... ἐδέξατο θαυμάτων χαρίσματα» (*Synax. Eccl. Const.*, σ. 130, § 2). Ἡ Ζηναΐδα κατὰ τὶς ἀγιολογικὲς πηγές (*Acta Zenaide, ASS, Octobris V, 10-11*, σ. 509, § 8 καὶ *Synax. Eccl. Const.*, σ. 130, § 2) ὅταν ἐπάτησε ἀγκάθιν στὸ δεξιὸ πόδι τῆς καὶ ἐκάθισε νὰ τὸ ἀφαιρέσει, ἀνέβλεψε στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχόμενη παρέδωκε τὸ πνεῦμα στὸ Θεό. Κατὰ τὸ ἔγκριτον εἰκονογραφικὸ λεξικὸ τοῦ L. Réau, *Iconographie de l'art chrétien, Iconographie des Saints*, III, P-Z, Répertoire, Paris 1959, σ. 1359 καὶ τὴ μοναδικὴν στὸ εἶδος τῆς ἀγιολογικῆς ἐγκυκλοπαιδεῖα *Bibliotheca Sanctorum*, ἔκδοσις τοῦ Ἰνστιτούτου Ἰωάννης ΚΓ' στὸ Ποντιφικὸν Πανεπιστήμιον τοῦ Λατερανοῦ, Roma 1961, XII, σ. 1466-1467 ἡ Ζηναΐδα μόνη γιὰ τὸ πρῶτον ἐπιστημονικὸν βοήθημα ποὺ μνημονεύσαμε καὶ ἡ Ζηναΐδα μὲ τὴ Φιλονίλλα μαζὶ γιὰ τὸ δεύτερον βοήθημα συγγέονται κατὰ τὴν ἐρευνα τῶν ἀγιολογικῶν πηγῶν. Ἐκ τῶν ἐρευνητῶν ἄλλοι ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξὴ τῶν δύο, ἐνῷ ἄλλοι θεωροῦν ὅτι ἡ Ζηναΐδα ταυτίζεται μὲ τὴν ὁμώνυμον μάρτυρα τῆς 5ης ἢ 6ης Ἰουνίου. Τὰ μεσαιωνικὰ μαρτυρολόγια τῆς Δύσης ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἁγίων αὐτῶν. Στὸ *martyrologium romanum* τὸ ὄνομα τῶν δύο αὐτῶν ἀδελφῶν ἔχει ὑπεισέλθει μὲ τὴν ιδιότητα τῶν μαρτύρων. Ἐπίσης τὸ γερμανικὸν ἔργο *Lexikon der Christlichen Ikono-*

graphie, Ikonographie der Heiligen, Herder, Rom - Freiburg - Basel - Wien δὲν συμπεριλαμβάνει τις δύο αὐτὲς ἁγίες - ἱατρούς. Ὡς πρὸς τοὺς ἀσθενοῦντες σωματικὰ ἢ ψυχικὰ ποὺ ἐφέροντο στὴ Ζηναΐδα γιὰ νὰ θεραπευθοῦν μνημονεύονται τὰ ἐξῆς στὰ Acta S. Zenaidis (ἐλληνικὸ καὶ λατινικὸ δίστηλο κείμενο): «Προσέφερον δὲ αὐτῇ (Ζηναΐδι) τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ἔτι δὲ καὶ τὰ βρέφη ποικίλαις νόσοις κατεχόμενα, καὶ τοὺς καταβαρεῖς ἀλείφουσα ἐλαίῳ, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑγιεῖς ἀπέλυεν, ὥστε θαυμάζειν ἅπαντας ἐπὶ τοῖς γινομένοις μεγάλοις σημείοις ὑπὸ τῆς ἁγίας Ζηναΐδος καὶ μεγάλως δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὑπέστρεφον ἐν εἰρήνῃ εἰς τοὺς ἰδίους οἴκους» (ASS, Octobris V, 10-11, σ. 507, § 2). Δὲν συμφωνοῦν λοιπὸν οἱ παρεχόμενες πληροφορίες τῶν Acta Sanctorum, περισσότερο ἔγκυρες καὶ ἀξιόπιστες, μὲ τις συναξαριακὲς καὶ ψυχωφελεῖς εἰδήσεις καὶ περιγραφὰς τῶν νεώτερων μνηαίων καὶ συναξαρίων μὴ στηριζόμενων στὴ χειρόγραφη παράδοση. Γιὰ τὴν εἰκονογραφικὴ παράδοση τῶν ἁγίων αὐτῶν παραπέμπουμε στὸ πολυτελὲς μνηολόγιό τοῦ Βασιλείου Β', τοῦ ἐπονομαζόμενου Βουλγαροκτόνου, ἀποκείμενο στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ, ὡς codex vaticanus graecus 1613, fol. 106 μὲ χρονολόγησιν τὰ τέλη τοῦ Ι' αἰ. Πρόκειται γιὰ μικρογραφικὴ παράσταση ἐπάνω σὲ χρυσὸ βάθος ποὺ ἀναπολεῖ στὴ μνήμη μας κλασικὰ πρότυπα καὶ τοπία τοῦ ἀνατολικοῦ γεωγραφικοῦ χώρου.

Γιὰ τὴν ἁγία Ἑρμιόνη ἐπίσης ἱατρὸ πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὰ Acta S. Hermiones ex Menaeis Graecis: «Hermione autem medicinae operam dedit, ad quam magna hominum copia confluit, quos illa invocato Christi nomine omnes curavit ... Tunc Sancta publicum apervit in Asia hospitium, in quo omnes qua spiritu qua corpore consolabatur et juvabat» (Acta SS Septembris II, 4-6, σ. 185, § 1,2) καὶ τὸ Synaxarium Constantinopolitanum, σ. 15, § 4: «Οἱ (δῆμοι) καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ διὰ τὸ ξηρανθῆναι τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ πάλιν ὑγιασθῆναι ὑπ' αὐτῆς». Ἡ ἁγία Ἑρμιόνη ἐξασκοῦσε τὴν ἱατρικὴ τέχνην θεραπεύουσα τοὺς ἀσθενεῖς τῆς ὄχι μὲ φυσικὰ ἱατρικὰ μέσα ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως συμπεραίνεται ἀπὸ τὶς παραπάνω ἀγιολογικὲς πηγές. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ βασανισμοῦ τῆς ἀπὸ τοὺς διώκτες γιὰ τὴ χρι-

στιανικὴ πίστιν ξηράθηκαν τὰ χέρια τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποκατέστησε ἡ ἁγία. Ἀποκεφαλίστηκε μὲ τοὺς δεινούς μαζί, ποὺ εἶχαν πιστεῦσει ἐν τῷ μεταξὺ μετὰ ἀπὸ τὴ θαυματουργικὴ διάσωσιν τῶν χειρῶν τους χάρις τὴν ἁγία (PG 117, 29D). Κατ' ἄλλη πηγὴ ἡ ἴδια παρέδωσε ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν τῇ Χριστῷ καὶ ἡ σύναξις τῆς τελεῖται «ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ ἁγίου Ρωμανοῦ» (Synax. Eccl. Const., σ. 15, § 4). Θαυμάσια ἀπεικόνισις τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τῆς συναντᾶ κανεῖς σὲ μικρογραφία τοῦ μνηολογίου Βασιλείου Β', fol. 12 ποὺ μνημονεύσαμε παραπάνω. Ἡ μάρτυς μὲ κομμένο τὸ κεφάλι στέκεται σὲ ὀριζόντια μετέωρη θέσιν ὡς πρὸς τὸ ἔδαφος χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίξει, δηλώνοντας τὴ μεταθανάτια κίνησιν, ἐνῶ ὁ δῆμιος εἰκονιζόμενος στὸ κέντρο τῆς παράστασης, τοποθετεῖ τὸ ξίφος στὴ θήκη του. Ἀπεικονιζόμενα ὄρη κατὰ τὸ συνήθη βαθμηδωτὸ τρόπο καὶ περιστύλιο ἀρχαίου ναοῦ, ὡς καὶ φυτικὴ βλάστησις συμπληρώνουν τὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ στὴν ὁποία ὁμως κυριαρχεῖ ἡ ἔκφρασις τοῦ θριάμβου τοῦ χριστιανικοῦ ἀγῶνα τῆς ἁγίας Ἑρμιόνης.

Ἐλπίζω ὅτι ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία αὐτῶν τῶν ἀναργύρων γυναικῶν ἱατρῶν τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἀρχαιότητος θὰ γίνῃ παράδειγμα γιὰ τοὺς σύγχρονους ὁμοτέχνους τοὺς καὶ θὰ ἀφιερῶσιν τὰ ὀνόματα τῶν παραπάνω ἁγίων σὲ νέα θεραπευτήρια τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου.

Νέα ἐκδόσις

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα

«Μὲ τὴν παρούσα ἐκδόσις ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέκτησε τὴν ἰδικήν της ἐκδόσις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης βάσει τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο'). Τὸ κείμενο αὐτὸ ἔχει γίνῃ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὴ συνείδησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ ἀπετέλεσε τὴ βάση θεολογικῶν συζητήσεων, ἄρα δὲ καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἔχει τὴν πολλαπλὴ ἔγκρισιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Μὲ εὐανάγνωστα γράμματα, τυπωμένη σὲ χαρτὶ βιβλίου καὶ χρυσόδετη βιβλιοδεσία. Σελίδες 1512 (σχῆμα 14X21 ἐκατ.).

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΣΤΗ ΧΙΟ, ΟΙΝΟΥΣΕΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑ (16-19 Αύγουστου 1997)*

Τὸ μεσημέρι ἡ Ἱ. Μητρόπολις Χίου, ὁ Δῆμος Χίου καὶ ἡ Ἑνώση Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου παρέθεσαν ἐπίσημο γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Παναγιωτάτου, κατὰ τὸ ὁποῖο παρακάθησαν οἱ Ὑπουργοὶ Γεωργίας κ. Τζουμάκας, Αἰγαίου κυρία Παπαζώη καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Σουμάκης κ.ἄ. ἐκ-

Τοῦ **Ι. Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ**

Διευθυντῆ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας
καὶ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

πρόσωποι τῶν ἀρχῶν. Προσφωνώντας τὴν Α. Θ. Π. ὁ Σεβ. Χίου κ. Διονύσιος εἶπε μεταξύ ἄλλων:

«Ἀναλογιζόμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν τεραστίαν συμβολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς τὸν ἐκχριστιανισμὸν καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν πολλῶν Λαῶν καὶ Χωρῶν καὶ εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἐδραίωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ κόσμῳ καὶ συνομολογοῦμεν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ Βορνεϊνίου, ὅτι «δεῦρο τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ βάσις, ἡ κορυφὴ τῶν Δογμάτων, ἡ τῆς Θεολογίας ἀκρόωρεία», ἡ κοινὴ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Μήτηρ Ἐκκλησία, ἡ Προκαθημένη τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εὐλόγος, Παναγιώτατε, εἶναι ἡ βαθεῖα συγκίνησις καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀγιοτόκου Ἐπαρχίας Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν, ὅτι ὑποδέχεται Ὑμᾶς καὶ τὴν περὶ Ὑμᾶς τιμίαν Συνοδείαν. Πρὸ ὀλίγου καὶ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου ἠγγείσαμεν τὸ ὄνομα Κυρίου ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν» καὶ ἐδεήθημεν ὑπὲρ τῆς υἱείας καὶ μακροημερεύσεως τῆς Ὑμετέρας Θεοφρουρήτου Παναγιότητος καὶ ὑπὲρ εὐσταθείας καὶ τῆς συνεχίσεως τῆς Οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀγιωτάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐπ' ἀγαθῷ ὁλοκλήρῳ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου».

Στὴν πρόποσί του ὁ Παναγιώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε γιὰ τὴ θερμότητα ὑποδοχῆς, εἶπε γιὰ τὸν εὐσεβῆ χιακὸ λαό:

Ἐντυπωσιάζει ἡμᾶς οὐ μόνον σήμερον, ὅτε ἀξιούμεθα ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἵνα βαδίσωμεν τὰ ἱερὰ χῶματα τῆς Ἰωνίας, ἀλλὰ καὶ ἐκάστοτε καὶ ἐκασταχοῦ, ὅσας συνανестράφημεν μετὰ τῶν λίαν ἡμῖν προσφιλῶν Χίων, τὸ ἰδιάζον καὶ θαυμαστὸν εἰς τοὺς ἐντεῦθεν καταγομένους εὐγενεῖς πατρῶν ἥθος...

Πρώτον, θὰ ἐξήρουμεν ὡς πρωτεύον στοιχεῖον τοῦ ἥθους τῶν Χίων τὴν βαθεῖαν θεοσέβειαν καὶ τὴν ἄκραν προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τὴν πατρογονικὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἱστορικῶς, ἡ

Βυζαντινὴ Χίος ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὴν περικαλλὴ Νέαν Μονήν. Εἰς μεταγενεστέραν φάσιν οἱ ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Γενοῦης ἔλκοντες τὴν ἑαυτῶν καταγωγὴν εὐγενεῖς οἴκοι τῆς Χίου στερεῶς καὶ τρανῶς εἶχοντο τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἣν προθύμως ἠσπάσθησαν. Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὴν κοσμοπολιτικὴν κοινωνίαν, ἥτις ἀνεπτύχθη μεταγενεστέρως, κυρίως πέραξ τῆς παραγωγῆς, τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς ὀνομαστῆς μαστίχης, ἐμφανῆς καὶ διάσπαρτος ἀνὰ τὴν νῆσον ὑπῆρξεν ἡ μαρτυρία τῆς πατρῴας Ὁρθοδόξου εὐσεβείας διὰ τῆς ναοδομίας καὶ τῆς ἰδρυσεως μοναστικῶν σκηναμάτων. Ἀκόμη καὶ πολὺ ἀργότερον εἰς καιροὺς δισέκτους, ἡ νῆσος διετήρει καὶ ἀνέπτυσσεν εἰς ἐτι μείζονα βαθμὸν τὴν ἀρχαίαν Ὁρθόδοξον θρησκευτικότητα τῶν προγενεστέρων γενεῶν, συμβαδίζούσης καὶ νέας οἰκονομικῆς ἀνθίσεως λόγῳ τῆς ραγδαίως ἐξελισσομένης ναυτιλίας ξηνητευομένων τέκνων τῆς Χίου καὶ τῆς ἀδελφῆς νήσου τῶν Οἰνουσῶν.

Παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῇ, εἰς πάσας τὰς ἐξόδους καὶ εἰσόδους αὐτοῦ ὁ εὐσεβὴς Χίος ὑψώνει τὸ ὄμμα τῆς εὐγενοῦς ψυχῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἵνα ζητήσῃ παρὰ Θεοῦ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασιν τῶν προκειμένων αὐτῷ ὑποθέσεων. οἶαι καὶ ἂν ὦσι. Ἀφικθεῖς δὲ αἰσίως εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ καὶ αὐθις εὐχαριστεῖ — ἐμπράκτως — τὸν Θεῖον Εὐεργέτην αὐτοῦ, ἀποδίδων τὰς ἐπιτυχίας αὐτοῦ εἰς τὴν πρόνοιαν καὶ τὰς ζωηφόρους ἐντολάς τοῦ Κυρίου.

Δεύτερον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀναδεικνύει τὸ ἥθος τῶν Χίων, εἶναι ἡ πανθομολογουμένη καὶ πλειστάκις καὶ πολλαχῶς τεκμηριωμένη φιλοπατρία αὐτῶν. Οὐ μόνον ἐν τῇ φιλότητι αὐτοῦ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἄλλοτε Βασιλίδι τῶν πόλεων, ἐν ταῖς ἡμερικαῖς καὶ ἐμπορικαῖς πόλεσι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Διασποράς, ἐν ταῖς πρωτενοῦσαις τῆς ὑφῆλίου, ὁ εὐγνώμων καὶ εὐήμερος Χίος θὰ γίνῃ ὁ συνθεμελιωτὴς ἐνὸς Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ ἰδρυτὴς ἐνὸς φυτωρίου Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁ ἀφανὴς πολλάκις δωρητὴς πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνὸς γενναίου φιλανθρωπικοῦ καὶ μάλιστα φιλογενοῦς σκοποῦ, καὶ γνησίως εἰπεῖν, ὁ γνησίως καὶ ἀλτρονιστικῶς στοχαζόμενος τὸν πλησίον αὐτοῦ ὡς ἄξιον καὶ ἐκείνον μεθέξωσιν τῶν θεῶν εὐεργετημάτων, ἄξιον καὶ ἐκείνον τῆς χάριος τῆς προσόδου. Σπανίως ἔχει παρατηρηθῇ εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν τοιοῦτον παράδειγμα, ὅπου ἡ ἀναλογία τῆς ἐπιτυχίας τῶν οἰκονομικῶν ἐπιδόσεων εἶναι ἐφάμιλλος τῆς σπουδῆς διὰ τὴν προβολὴν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών».

Τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπομένης 17ης Αὐγούστου τελέσθηκε στὸν Καθεδρικὸν Ναὸ τῆς Χίου Πατριαρχικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Παναγιωτάτου, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβ. κ. Διονύσιος καὶ ὅλοι οἱ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 620 τοῦ ὑπ' ἀρ. 14 τεύχους.

ἄλλοι Ἀρχιερεῖς. Στὸ τέλος, μετὰ ἀπὸ θερμότατη προσφώνηση τοῦ Σεβασμιωτάτου γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν προσφορὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Ἐκείνος, ἀφοῦ δοξολόγησε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς «ἀληθινομένης» αὐτῆς ἐπισκέψεως στὴ Χίο, στάθηκε ιδιαίτερα στὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας:

«Ὅπως ιδιαίτέρως πείραν τῆς θείας παρουσίας λαμβάνομεν ὡσάντις τελούμεν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν μυστήριον τῆς θείας παρουσίας «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. 4,6). Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἔρχεται μυστικῶς ἐν μέσῳ ἡμῶν. Καὶ θυσιάζεται ἀναμάρτως δι' ἡμᾶς. Καὶ προσφέρεται καὶ μεταδίδεται «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς» (Ἰω. 6,31) καὶ σωτηρίας.

Ἱερουργοῦντες, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς πάντες σήμερον, χάριτι Κυρίου, τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, λαμβάνομεν πείραν τῆς θείας παρουσίας. Διὰ τοῦ αἰωνίου λόγου Αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἠκούσαμεν. Διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ ἁγίου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος, τῆς ὁποίας ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀξιωθῶμεν. Διὰ τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία ἐπιπτεῖ ὡς δρόσος καὶ εἰρηνεῖ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου κατὰ τρόπον θαυμαστὸν ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ καὶ εἰς μίαν ἀπροσδόκητον στιγμήν ὠμίλησεν ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος εἰς τὴν σημερινὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν. Πότε; Εἰς ποίαν στιγμήν; Ἀκριβῶς μετὰ τὸν θαυμαστὸν χορτασμὸν τῶν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν «χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδιῶν». Ποῦ; Εἰς ποῖον τόπον; «Μέσον τῆς θαλάσσης», τῆς λίμνης Γεννησαρεὲθ δηλαδή.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου εὐρίσκονται ἐπὶ ἐνὸς μικροῦ πλοιαρίου. Διαπλέουν κατὰ τὴν ὑπόδειξιν Αὐτοῦ τὴν θάλασσαν μὲ προορισμὸν τὴν ἀπέναντι ὄχθην. «εἰς τὸ πέραν», ὅπου θὰ τοὺς σιγήντα ὁ ἴδιος ἐρχόμενος διὰ ξηρᾶς. Αἴφνης αἱ καιρικαὶ συνθήκαι μεταβάλλονται καὶ τὸ μικρὸν πλοίαριον ἀρχίζει τὴν πάλιν μὲ τὰ κύματα λόγῳ τοῦ «ἐναντίου» ἀνέμου. Ἐκεῖ, λοιπόν, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τρικυμίας, αἰφνιδίως κάμνει τὴν παρουσίαν Του ὁ Κύριος Ἰησοῦς «περιπατῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν». Οἱ μαθηταὶ ὅταν τὸν βλέπουν, καταλαμβάνονται ὑπὸ φόβου νομίζοντες «ὅτι φάντασμα ἔστι». Καὶ τότε, «εὐθέως», ὁ Ἰησοῦς σπεύδει νὰ τοὺς καθησυχάσῃ μὲ τὴν πραεὴν φωνήν Του: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι» μὴ φοβεῖσθε».

Ἡ εἰκὼν τῆς σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ τῆς δεινῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη τὸ μικρὸν πλοίαριον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν μᾶς περιγράφει σήμερον ὁ Εὐαγγελιστής, ἔχει ἀσφαλῶς καὶ συμβολικὸν χαρακτήρα. Συχνάκις ἡ ζωὴ ἡμῶν ὁμοιάζει μὲ τρικυμισμένην θάλασσαν. Καὶ ὅπως τὴν θάλασσαν ταράσσουν καὶ ἀναστατώνουν οἱ ἄγριοι ἄνεμοι, οὕτω καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν ταράσσουν καὶ ἀναστατώνουν αἱ ποικίλαι θλίψεις καὶ δοκιμασίαι. Τὰ κύματα τῆς Γεννησαρεὲθ ἠπειλῶν νὰ καταποντίσουν τὸ μικρὸν πλοίαριον τῶν μαθητῶν. Καὶ οἱ πειρασμοὶ καὶ αἱ ἐναντιότητες τῆς ζωῆς πολλάκις ἀπειλοῦν νὰ καταποντίσουν τὴν ἀδύναμον ὑπαρξίν ἡμῶν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Εἰδικότερον δὲ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ἡμῶν εἶναι συνυφα-

σμένη μὲ τὰς δοκιμασίας. Ἡ θλίψις εἶναι ὁ κληρὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τοὺς ἀψευδοστάτους λόγους Αὐτοῦ: «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε» (Ἰω. 16,33). Καὶ ὁ διωγμὸς κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον συνιστᾷ τὸ τίμημα τῆς εὐσεβείας: «Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τιμ. 3,12). Ἀλλὰ καὶ ἡ νίκη τῶν πιστῶν ἐπὶ τοῦ κόσμου εἶναι βεβαία. Διότι ὁ Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶπε τό: «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε», προσέθεσε καὶ τό: «ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον», ὅπερ σημαίνει ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ νικήσωμεν αὐτόν.

Οἱ μαθηταὶ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ὥραν τῆς τρικυμίας, καθ' ἣν ἀντιμετώπιζον τὸν ἐσχατὸν κίνδυνον, δέχονται τὴν ἐπίσκεψιν τῆς θείας παρουσίας. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς σπεύδει πλησίον των. Ὅπως αἰφνιδίως. Κατὰ τρόπον θαυμαστὸν. Διὰ τῆς θείας παρουσίας καθησυχάζει τὰς αγωνιώσας ψυχὰς αὐτῶν. Καὶ διὰ τοῦ παντοδυνάμου λόγου Αὐτοῦ αἶρει τὸν φόβον ἀπὸ τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ παρέχει αὐτοῖς θάρρος.

Οὕτω γίνεται καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας ζωὴν, ἀδελφοί, ὅταν πιστεύωμεν εἰς τὸν Χριστόν, ὅταν στηρίζωμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὸν παντοδύναμον Κύριον. Ὁ Κύριος ποτὲ δὲν μᾶς ἐγκατελείπει. Ποτὲ δὲν μᾶς ἀφήνει ἀβοηθήτους. Ποτὲ δὲν μᾶς ἀρνεῖται τὴν Θεϊαν παρουσίαν Του. Εἶναι πλησίον ἡμῶν, πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεγαλύτερας δοκιμασίας, ὅτε ὁ ὀρίζων τῆς ζωῆς φαίνεται νὰ κλείῃ καὶ αἱ δυνάμεις ἡμῶν νὰ ἐξαντλῶνται, ὁ Κύριος σπεύδει πλησίον ἡμῶν. Καὶ διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ παρουσίας καταπρύνει τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς καὶ μᾶς ἐνισχύει διὰ τῆς πανσθενουργοῦ χάριτος Αὐτοῦ: «θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι» μὴ φοβεῖσθε».

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του στὴ Χίο, ἡ Α. Θ. Π. περιόδευσε σὲ ὅλο τὸ νησί καὶ στάθμευσε στὶς κυριώτερες πόλεις καὶ χωριά, ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ ιδιαίτερη ἐγκαρδιότητα καὶ ἐπισκέφθηκε ἀρχαιολογικοὺς κ.ἄ. χώρους, τὴ Νέα Μονὴ Χίου κ.λπ. Εὐλόγησε, ἀγίασε, καὶ δίδαξε τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα. Στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῶν Μεστών, τοῦ παραδοσιακοῦ αὐτοῦ χωριοῦ, προσέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἀνήγγειλε στὸ λαὸ τὸ πρόγραμμα τῶν προσεχῶν ταξιδιῶν καὶ ἐπισκέψεων του. Μετὰ παρακολούθησε τοπικοὺς χοροὺς. Ἀναγορεύθηκε Ἐπίτιμος Πρόεδρος ἀπὸ τὴν Ἑνωσὴ Μαστιχοπαραγωγῶν καὶ συναντήθηκε μὲ τὰ μέλη τῆς Ἑστίας Ἀποφοίτων Χάλκης, πὺν ἐσπευσαν νὰ τὸν συναντήσουν, παραγωγικὰς τάξεις κ.λπ. Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς πατριαρχικῆς ἐπισκέψεως καθιέρωσε τὸν Σταυρὸ τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, ὁ ὁποῖος ἀπονειμήθηκε στὸν Παναγιώτατο, τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς, τοὺς Ὑπουργοὺς κ.ἄ. ἐπισήμως.

(Τέλος)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

«Αἱ σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Κων/πόλεως καὶ Ἑλλάδος ὑπῆρξαν ἀδελφικαὶ καὶ ἄρισται»

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδριὰν αὐτῆς τῆς 26ης μηνὸς Αὐγούστου ἀναφερομένη εἰς διαφόρους εἰκασίας, —αἱ ὁποῖαι διευτυπώθησαν ὑπὸ ἐκπροσώπων τινῶν τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐπικοινωνίας ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπισκέψεως τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς Χίον—, ἐξέδωκε τὸ κάτωθι Ἀνακοινωθέν:

«Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συνελθοῦσα εἰς τακτικὴν Συνεδριὰν τὴν 26ην μηνὸς Αὐγούστου ἐ.ε., ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὡς μὴ ὠφελε δημιουργηθείσης διὰ τῶν μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας συζητήσεως περὶ τῆς ἐπίσημου ἐπισκέψεως τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρεξηγήσεως ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, τονίζει ὅτι ἡ πρὸς καιρὸν ἀναβολὴ τῆς ἐπισκέψεως εἶναι ἄσχετος καὶ ἀνεξάρτητος πάσης πολιτικῆς ἐπηρείας ἢ ὑποδείξεως καὶ σκοπιμότητος, καθ' ὅσον αἱ σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἑλλάδος ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἀδελφικαὶ καὶ ἄρισται».

Ἡ σημασία τοῦ Ἀνακοινωθέντος τούτου γίνεται πλέον ἐκδηλὸς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς παρουσίας τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ἐν τῇ Συμπρωτεύσει, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφίχθη ἅμα τῷ πέρατι τοῦ ἐν πλῶ ἐπιστημονικοῦ συμποσίου, ὅπερ ὀργανώθη ὑπ' Αὐτοῦ πρὸς ἐξέτασιν ὑπὸ διακεκριμένων εἰδικῶν ἐπιστημόνων τῶν τρόπων τῆς οἰκολογικῆς ἐξυγιάνσεως καὶ σωτηρίας τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Ἀλλὰ τὰ τῆς παρουσίας τοῦ Παναγιωτάτου ἐν Θεσσαλονίκῃ θὰ ἐπισημανθοῦν ἰδιαίτερος εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας».

Βυζαντιναὶ ἀνταύγειαι ἐν Ἀθήναις

Ὀλόκληροι σελίδες τῶν ἐφημερίδων ἐξήρξαν τὸ γεγονός ὅτι τὰ ἐν τῇ Ἐκθέσει «Ἡ Δόξα τοῦ Βυζαντίου» συμπεριληφθέντα θαυμασία ἐκθέματα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ὁρους Σινᾶ καὶ τὰ ὁποῖα ἑκατοντάδες χιλιάδων ἐπισκεπτῶν εἶδον εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μουσεῖον Τέχνης τῆς Ν. Ὑόρκης, μετεφέρθησαν καὶ εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ θαυματοῦν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας εἰς

ἀνακαινισθείσας αἰθούσας τοῦ Μουσείου Μπενάκη, τὸ ὁποῖον κατ' ἄριστον τρόπον διευθύνεται ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἐν τῷ χώρῳ τῆς Αἰσθητικῆς καὶ τῆς Τέχνης Δρος Ἀγγέλου Δεληβοριά, Τακτικοῦ Μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν.

Ἡ ἐπ' ὀλίγον στάθμευσις ἐν Ἀθήναις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἱερῶν κειμηλίων δίδει ἀφορμὴν οὐ μόνον εἰς τὸ νὰ καταστοῦν γνωστὰ καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτεύσει αἱ μαρμαρυγαὶ καὶ ἀνταύγειαι μερικῶν ἐκ τῶν θαυμασίων ἀκτίνων τῆς ἐν Ν. Ὑόρκῃ λαμπράσης Δόξης τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ μνησθῶμεν ἐκ νέου σπουδαιότητων φρουρῶν καὶ ἐπάλξεων τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, ἥτοι τῆς ἀκτινοβόλου Συναίτικης Ἀδελφότητος καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ Ἱ. Μονῆς τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἥτις, ὡς γνωστόν, προβάλλει παλαιότερας καὶ νεωτέρας φάσεις τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ διαθέτει Βιβλιοθήκην, περιέχουσαν 4500 χειρόγραφα καὶ ἐπαρκὴ τεχνικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν ἐξοπλισμὸν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπιστημόνων. Ἐν συνεντεύξει Τύπου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ, Φαράν καὶ Ραϊθῶ κ. Δαμιανὸς ἐτόνισε τὰ ἑξῆς: «Αἱ εἰκόνες εἶναι πρωτίστως λατρευτικὰ ἀντικείμενα. Παρὰ ταῦτα, δεχόμεθα κατ' ἐξαίρεσιν νὰ ἐκτεθοῦν, διότι πρέπει νὰ εἴμεθα ἀνοικτοὶ εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν κατάνυξιν τῶν ἀνθρώπων».

Διὰ τὰς καθ' ὅλου ἐπιδράσεις τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Τέχνης μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐν τῷ Μεγάλῳ Μουσικῆς Ἀθηνῶν Ἐκθεσίς ἐξαιρέτων ἔργων τοῦ Δομηνίκου Θεοδοτοπούλου (El Greco). Ὡς ἐτόνισεν ἐν συνεντεύξει Τύπου ὁ Πρόεδρος καὶ ἐμπνευστὴς τοῦ Μεγάλου Μουσικῆς κ. Χρ. Λαμπράκης, «ἡ ἀνίχνευσις τῶν πρώτων δειγμάτων τῆς ἀπαράμιλλης τέχνης τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ζωγράφου, μέσα ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ φέρουν τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ διδάγματα τῶν βυζαντινῶν ἀγιογράφων, εἶναι μιὰ συναρπαστικὴ ἐμπειρία».

Ὁ θόρυβος διὰ τὸ ἄβατον τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Ὁ ἐγερθεὶς, ὡς μὴ ὠφελε, θόρυβος διὰ τὸ ἄβατον τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι ὅλως ἀδικαιολόγητος. Τὸ ἄβατον, τὸ ὁποῖον προβάλλεται ὑπὸ τοῦ αὐτοδιοικητοῦ τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, δὲν στρέ-

φεται ἐναντίον τῶν γυναικῶν. Ἄλλως τε, ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ὁ Ἄθως ἐξυμνεῖται ὡς «τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας» καὶ κατὰ ποικίλους τρόπους προβάλλει κατ' ἐξοχὴν τὴν Θεοτόκον ὡς πρότυπον πραγματοποίησεως τῆς γησιᾶς ιδέας τοῦ «αἰωνίου θήλεος», ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐμπνέῃ πᾶσαν γυναῖκα καὶ νὰ εἶναι τὸ θεμέλιον πάσης ὑγιοῦς «φεμινιστικῆς» κινήσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ —ἄξιον πρὸς μίμῃσιν ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν Χριστιανῶν— πρότυπον τῆς ζωῆς πίστεως, τῆς βαθείας ταπεινοφροσύνης, τῆς ἠθικῆς ἀγιότητος καὶ καθαρότητος, τῆς ἐν ταῖς θλίψεσιν ὑπομονῆς καὶ τῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Τὸ ὅλον ζήτημα τοῦ ἀβάτου δὲν σχετίζεται πρὸς τὰ ζητήματα τῆς διακινήσεως ἢ τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων, ἀλλὰ πρὸς μακραίωνα παράδοσιν, ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῶν μοναχῶν νὰ ὀρίζουν τὰ τοῦ οἴκου των. Ὡς ἐτονίσθη, τὸ Ἅγιον Ὅρος, «δὲν εἶναι οὔτε τουριστικὸ θέρετρο, οὔτε χῶρος ἀναψυχῆς, οὔτε μουσεῖο. Εἶναι χῶρος προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ σπῖτι τῶν μοναχῶν. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλει στὸν ἄλλον νὰ μπεῖ στὸ σπῖτι του μὲ τὸ ζόρι» (Ἐφημ. «Γνώμη Πατρῶν», 22 Σεπτ. 1997). Χαρακτηριστικῶς αὐτὴ ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀριστερὰν ἰταλὶς Λουτσιάνα Καστελίνα, —μέλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, πρῶην Πρόεδρος τῆς ἐν αὐτῷ Ἐπιτροπῆς Πολιτισμοῦ καὶ νῦν Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐξωτερικῶν οἰκονομικῶν σχέσεων—, ἡ ὁποία ἔχει συνυπογράψει τὴν προωθηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Ἀλαβάνου ἀξιέπαινον δήλωσιν 35 εὐρωβουλευτῶν διὰ τὸν ὑπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως σεβασμὸν τοῦ εἰδικοῦ καθεστώτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Δύναται τις νὰ συμφωνῇ ἢ νὰ διαφωνῇ πρὸς τὸ Ἄβατον τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ, ἂν ἐπιθυμῇ αὐτὸ ἢ Μοναστικὴ Πολιτεία, ὀφείλομεν νὰ τὸ σεβασθῶμεν. Εἶναι ἐν ζήτημα ἐλευθερίας. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαναγκάσωμεν τὰς Μονὰς νὰ δεχθῶν τὴν ἐπίσκεψιν γυναικῶν».

Ἄς προσθέσωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι οὐ μόνον ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ἀλλὰ καὶ εἰς μεγαλυτέρους ἢ μικροτέρους χώρους πολλῶν Ἱ. Μονῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Δύσεως ὑπάρχει ἄβατον εἴτε διὰ γυναῖκας εἴτε δι' ἄνδρας.

Νέος Καθηγούμενος καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος Πάτμου

Διὰ ψήφων κανονικῶν τῶν μελῶν τῆς Πατμια-

κῆς Ἀδελφότητος καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου νέος Καθηγούμενος τῆς ἐνδόξου καὶ ἀκτινοβόλου Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος Πάτμου ἀνεδείχθη ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. πατῆρ Ἀμφιλόχιος Καμίτης, ὅστις εἶναι λίαν γνωστός οὐ μόνον ὡς διατελέσας κατὰ τὸ παρελθὸν Ἐκκλησιάρχης καὶ διακεκριμένος Διευθυντὴς τοῦ ἐξαιρέτου Ἐργαστηρίου Συντηρήσεως καὶ Ἀποκαταστάσεως Ἱ. Εἰκόνων τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξαιρετός Ἀγιογράφος, ὁργανώσας Ἐκθέσεις καὶ ἀγιογραφῆσας Ἱ. Ναοὺς ἐν Ἀναβύσσῳ, Κηφισίᾳ, Κυψέλῃ καὶ προσφάτως ἐν Ζυρίχῃ, ἔνθα τὰ δημιουργήματα τῶν χειρῶν αὐτοῦ θαυμάζονται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων ἐπισκεπτῶν διὰ τὸν ὀρθόδοξον ἀναγωγικὸν καὶ μυσταγωγικὸν χαρακτήρα των.

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἀναλήψεως ὑπ' αὐτοῦ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἡγουμένου καὶ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου ὁ Πανοσιολογιώτατος πατῆρ Ἀμφιλόχιος ἐτόνισεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Ἀδελφοί μου, ἡ ἰδιομορφία τοῦ πατμιακοῦ μοναχισμοῦ στηρίζεται ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐμφιλοχῶρησις εἰς τὸ ἀποστολικὸ μῆνυμα τοῦ μυσταγωγοῦ τῆς θεολογίας. Ἡ σχέσις διδασκάλου καὶ μαθητοῦ γίνεται σχέσις μοναχοῦ καὶ κατοίκων, σχέσις ἐκκλησιᾶς πιστῶν. Ἡ ἀλληλουχία τῆς ζωῆς τοῦ ἐνὸς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου. Καρπὸς τῆς σχέσεως αὐτῆς ἦτο καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ συνεννόησις Μονῆς καὶ κατοίκων, ὁ σύνδεσμος τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν οἰκείων, ἡ συνεργασία Μονῆς καὶ Ἀρχῶν, ἡ πατρικὴ ἀνοχὴ καὶ ἀνωτερότης, ἡ συγγνώμη, ἡ ἀνεκτικότης εἰς τὴν φθορὰν ποὺ ἐπιφέρει ἡ σύγχρονος ἐποχὴ μας καὶ ἐντὸς τῆς πατμιακῆς κοινωνίας. Ἀδελφοί μου, διὰ τῆς εἰδοποιού ταύτης διαφορᾶς ὀρίζονται αἱ σχέσεις Μονῆς καὶ Πάτμου, Πάτμου καὶ Μονῆς».

Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ σημειωθῇ, ἔνθεν μὲν ὅτι εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν ὑπάγονται καὶ αἱ νῆσοι Λειψῶ, Ἀγαθονήσι καὶ Ἀρκιοί, ἐτέρωθεν δὲ ὅτι ὁ διακρινόμενος διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ ταπεινοφροσύνην αὐτοῦ πατῆρ Ἀμφιλόχιος διεδέχθη τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Τράλλεων κ. Ἰσίδωρον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δύο δεκαετίαι καὶ πλέον ὑπῆρξε Καθηγούμενος καὶ Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος Πάτμου, ὁργανωτὴς πανορθοδόξων ἐκδηλώσεων καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς ἀκτινοβόλου Ἱ. Μονῆς καὶ τῶν καθισμάτων αὐτῆς.

«Ἡ ὑπόθεση καταντάει ἐφιάλτης»

Πρὸ πινων ἡμερῶν ἡ ἐφημερὶς «Ἐλευθέρος Τύπος» ἐδημοσίευσε τὸ ἐξῆς συνταρακτικὸν σχόλιον:

«Τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι στιγμιαῖο. Εἶναι διαρκές καὶ βαρύντατο. Ἐγκληματοῦμε εἰς βάρος τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Τὸ ρεπορτάζ πού ἐδημοσίευσε ἡ ἐφημερίδα μας εἶναι συγκλονιστικό:

Στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε 100.000 γεννήσεις τὸ χρόνο καὶ 300.000 ἀμβλώσεις! Στὴ γλώσσα τῆς ἀλήθειας αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι “σκοτώνουμε” κάθε χρόνο 300.000 Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες...

Ἡ ὑπόθεση καταντάει ἐφιάλτης ἂν σκεπτεῖ κανεὶς ὅτι σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ὑπογεννητικότητα καὶ τὴ μηδενικὴ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδας γύρω μας χαλάει ὁ κόσμος. Εἶναι γνωστοὶ οἱ ρυθμοὶ αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Τουρκίας. Ἐχουν περάσει τὰ 60 ἑκατομμύρια καὶ συνεχῶς αὐξάνονται καὶ πληθύνονται. Καὶ στὴ γειτονικὴ μας Ἀλβανία ἂν συνεχιστοῦν οἱ σημερινοὶ ρυθμοὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σὲ λίγα χρόνια θὰ ἔχουμε τὸν ἴδιο πληθυσμό!...

Θὰ πρέπει νὰ προστεθεῖ ὅτι ἤδη οἱ ἀρμόδιοι ἀξιωματικοὶ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεών μας ἐκφράζουν σοβαρὲς ἀνησυχίες καὶ φόβους γιὰ τὴ δημιουργούμενη πραγματικότητα. Διαπιστώνουν ὅτι κάθε χρόνο ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευσίμων μειώνεται. Ἦδη ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευσίμων ἀπὸ κάθε κλάση ΔΕΝ ΕΠΑΡΚΕΙ γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ στρατεύματος. Ὑπηρεσίες καὶ μονάδες λειτουργοῦν μὲ πολὺ μικρότερο ἀριθμὸ ὁπλιτῶν ἀπὸ τὸν ἀναγκαζοῦντα καὶ τὸν προσδιοριζόμενο ἀπὸ τὶς διεθνεῖς προδιαγραφές...

ΕΙΜΑΣΤΕ κοινωνία ἐν παρακμῇ;».

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δημιουργεῖται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατ' ἔτος κλείουν ἐν Ἑλλάδι δεκάδες σχολεῖων ἔνεκα ἐλλείψεως μαθητῶν.

Ὁ πρῶτος δι' ἀλληλογραφίας διάλογος μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ

Ἡ πτυχιούχος τῆς Θεολογίας καὶ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Διπλωματοῦχος Ξεναγὸς κ. Εἰρήνη Οἰκονομίδου, — ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ διὰ τὰ δημοσιεύματα αὐτῆς, τὰ ὁποία εἰς διαφόρους γλώσσας προβάλλουν στοιχεῖα τῆς ἐλληνορθόδοξου παραδόσεως ἢ ἐλληνικοὺς ἱεροὺς χώρους (λ.χ. τὴν Πάτμον) καὶ ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς

Ποιμαντικῆς τοῦ Τουρισμοῦ —, ἔθεσε προσφάτως εἰς κυκλοφορίαν νέον καλαίσθητον βιβλίον αὐτῆς ἐξ 128 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρώτη ἀπαντητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' πρὸς τὴν Αὐγουσταίαν Ὁμολογίαν (τοῦ Λουθηρανισμοῦ)» (Ἀθήναι, 1997). Τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ ἐξώφυλλον ἔχει τὴν προσωπογραφίαν τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ, παρουσιάζει τὴν ἐκ τοῦ ἀρχαιῶντος ἐλληνικοῦ κειμένου γενομένην ὑπ' αὐτῆς γλαφυρὰν μετάφρασιν εἰς νεοελληνικὴν δημοτικὴν γλῶσσαν τῆς πρώτης καὶ πλέον σημαντικῆς ἐκ τῶν τριῶν ἀπαντητικῶν ἐπιστολῶν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἡ ὁποία τὴν 15ην Μαΐου 1576 εἶχε σταλῆ πρὸς τοὺς Λουθηρανούς Θεολόγους τῆς Τυβίγγης τῆς Γερμανίας πρὸς προβολὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν προτεσταντικῶν κακοδοξιῶν. Πρόκειται περὶ σημαντικοῦ δογματικοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον εἶναι λίαν χρήσιμον εἰς τοὺς οἰκουμενικοὺς - διεκκλησιαστικοὺς διαλόγους. Τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἔχουν ἐξάρει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, οἱ ἀείμνηστοι Ἰωάννης Καρμίρης καὶ πατὴρ Γεώργιος Φλωρόφσκυ. Μάλιστα τοῦ τελευταίου ἐγκωμιαστικὸν ἄρθρον περὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς, μεταφρασθὲν ὑπὸ τῆς κ. Οἰκονομίδου ἐκ τῆς ἀγγλικῆς, προτάσσεται εἰς τὸ βιβλίον αὐτῆς.

Ἐν τῷ Προλόγῳ ἡ μεταφράστρια σημειοῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἐξῆς: «Πέρασαν τέσσερις αἰῶνες ἀπὸ τότε πού πραγματοποιήθηκε αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' μὲ τοὺς Γερμανοὺς Θεολόγους τῆς Τυβίγγης, τοὺς διαδόχους τοῦ Λουθήρου, καὶ πιστεύομε πὺς αὐτὴ ἡ πρώτη ἀπόπειρα διαλόγου Οἰκουμενικοῦ χαρακτῆρος μὲ τὸν Προτεσταντισμό, πού μόλις ἀρχίζει τότε στὴν Δύσι, ὡς ἀντίδρασις πρὸς τὶς καινοτομίες τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, εἶναι σήμερα πολὺ ἐπίκαιρη, τώρα πού ἡ Ὁρθοδοξία ὀφείλει νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν τῆς πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, γιὰ νὰ γνωστοποιηθῇ ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια καὶ νὰ ὁδηγηθῇ ἡ ἀνθρωπότης πρὸς τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος.

»Αὐτὰ πού γράφει ὁ Πατριάρχης πρὸς τοὺς Λουθηρανούς τῆς Τυβίγγης πρέπει νὰ ἀκουσθοῦν σήμερα πιὸ πλατεῖα καὶ ἀπὸ Ἕλληνες καὶ ἀπὸ ξένους, κυρίως στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν».

Ε. Δ. Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ περιοδικοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ», ὅτι τὸ τεῦχος ὑπ' ἀρ. 13/20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997 τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἐξεδόθη ἐκτάκτως, διὰ τοῦτο δὲν ἀπεστάλη καὶ ὁ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» μετ' αὐτοῦ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

Τὸ Πρωτάθλημα ἄρχισε μὲ ἱκανοποίησι, γιὰ τὴν ἀνάληψι τῆς Ὀλυμπιάδας τοῦ 2004 ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας καὶ ἐπιστροφῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων στὴν κοιτίδα τους. Ἐπομένως καὶ ἐπαναφορὰς τοὺς στὰ ἀρχικὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τους. Μὲ αὐτὴν τὴν εὐκαιρία τὸ Γραφεῖο Ἀθλητισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ἀπευθύνει σ' ὅλους, ἀθλητὲς, παράγοντες καὶ φιλάθλους τὸ ἀκόλουθο μήνυμα:

Τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀνοδο τοῦ ἀθλητισμοῦ πρέπει νὰ γίνη ἀπὸ τὸν τόπο μας, τὴν Ἡλεία μας. Ἐπομένως ὅλοι μας ἐφέτος λέμε:

Ναί, στὸν Ἀθλητισμό, ΟΧΙ στὰ Ναρκωτικά.

Ναί, στὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα, ΟΧΙ στὴν ἐμπορευματοποίηση.

Ναί, στὴν εὐγενικὴ ἄμιλλα καὶ τὸν συναγωνισμό, ΟΧΙ στὰ ἀθέμιτα μέσα καὶ τὸν ἀνταγωνισμό.

Ναί, στὴν ὑποστήριξι τῆς ομάδος μας, ΟΧΙ στὶς βωμολοχίες καὶ τὶς βρισιές.

Γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ πάντες ὅτι:

Ὁ ἀθλητισμὸς ἐνώνει καὶ ἀδελφοποιεῖ τοὺς Λαούς· ἀναπτύσσει τὸ ὁμαδικὸ πνεῦμα καὶ τὴν κοινωνικοποίησι· καλλιεργεῖ καὶ ἀναδεικνύει τὰ καλύτερα στοιχεῖα τοῦ ἑαυτοῦ μας. Γιατὶ ὁ ἀθλητισμὸς εἶναι φιλία καὶ ΟΧΙ βία.

Γι' αὐτὸν «τὸν καλὸ ἀγώνα» (Β' Τιμ. δ' 7) ὅλοι μας ἄς αγωνισθοῦμε τὴν ἐφετινὴ χρονιά, γιὰ τὴν ὁποία ἐγκαρδίως εὐχομαι καὶ τὶς καλύτερες ἐπιδόσεις.

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ἡλείας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Παντελεήμονος πραγματοποιήθηκε τριήμερη ἐκδρομὴ νέων στὶς 29, 30 καὶ 31 Αὐγούστου. Βασικοὶ σταθμοὶ τῆς ἐκδρομῆς, τὴν ὁποία διοργάνωσε τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἦ-

ταν ἡ ἱστορικὴ πόλις τῶν Ἰωαννίνων, ἡ Ἄρτα, καὶ ἡ Λευκάδα.

Τὴν Κυριακὴ 30 Αὐγούστου τελέσθηκε Θ. Λειτουργία στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κάτω Παναγιάς Ἄρτης, στὴν ὁποία ἔψαλε ἡ Χορωδία νέων τοῦ Κέντρου Νεότητος. Οἱ ἐντυπώσεις τῶν 50 νέων ποὺ συμμετείχαν ἦταν ἀριστес, ἀφοῦ μὲ συγκίνηση βίωσαν τὴν ἀφειδώλευτη ἀγάπη καὶ τὸ πατρικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου κ. Παντελεήμονος.

(Ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου Νεότητος)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Δελτίον Τύπου

Σήμερον τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 1997, ἡμέραν Τρίτη καὶ ὥραν 11ην π.μ., συνήλθεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν τῇ Συνοδικῇ Αἰθούσῃ, ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Πέτρου.

Κατὰ τὴν πρώτην πρωΐνῃν συνεδρίαν, μετὰ τὴν προσευχὴν καὶ τὰς εἰθισμένας προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις, ἡ Α.Θ. Μακαριότης ἀνεκοίνωσεν τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὰ περὶ τῶν Ποιμαντορικῶν Αὐτῆς περιοδειῶν, ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰσηγήθη τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Μητροπόλεων Πηλουσίου καὶ Καρθαγένης, διὰ μεταθέσεως ἀντιστοίχως τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κέννας καὶ Εἰρηνουπόλεως κ. Εἰρηναίου καὶ Ζιμπάμπουε κ. Χρυσοστόμου καὶ τὴν ἰδρυσιν τεσσάρων (4) Ἐπισκοπῶν εἰς τὰς Ἱεραποστολικὰς χώρας, ἥτοι Μπουκόμπα (Τανζανίας), Νιγηρίαν, Γκάναν καὶ Μαδαγασκάρην.

Τὴν θέσιν τῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διαμενόντων ἐν Ἀθήναις Θεοφ. Ἐπισκόπων Ἡλιουπόλεως Θεοκλήτου, Κανώπου Φιλήμονος καὶ Ταμιάθεως Ἰωακείμ, ἐξήτασε ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἐλήφθη ὁμοφώνως ἀπόφασις ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος.

Κατὰ τὴν ἀπογευματινὴν συνεδρίαν, ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, προτάσει τῆς Α.Θ.Μ. προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν Μητροπόλεων:

- Καμερούν, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Κυρήνης κ. Θεοδώρου,
- Ζιμπάμπουε, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Νιτρίας κ. Ἰωάννου,
- Κέννας καὶ Εἰρηνουπόλεως, δι' ἐκλογῆς τοῦ Παν. Ἀρχιμ. κ. Σεραφεῖμ Κυρκώτη.

Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπλήρωσε τὰς νεοσυσταθείσας Ἐπισκοπὰς ὡς ἑξῆς:

- Μπουκόμπα, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βαβυλῶνος κ. Πορφυρίου,
- Μαδαγασκάρης, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Νεκταρίου Κελλῆ, καὶ
- Νιγηρίας, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀλεξάνδρου Γιαννίρη.

Ἀκολούθως ἡσχολήθη μὲ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Πατριαρχείου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς τριακονταετηρίδος τῆς παπικῆς ἐγκυκλίου *Populorum progressio*, ὁ Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος Β' ἐτόνισε τὸ δικαίωμα παντὸς ἀνθρώπου νὰ εὕρῃσκη ἐργασίαν ἐν τοῖς πλαισίοις τῆς αὐξανομένης «παγκοσμιοποιήσεως».

— Ὁ Πάπας, δεχθεὶς εἰς ἀκρόασιν τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως δι' ἔργα βοηθείας πρὸς τὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας, συνέστησε τὴν ἀποφυγὴν ἀσκόπων καὶ ἀνωφελῶν συγκρούσεων μεταξὺ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ εἰς Ρώμην συνελθόντος «Συνεδρίου διὰ τὴν γυναικολογικὴν ἐνδοσκοπήσιν» ὁ Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος Β' ἀπηύθυνε μήνυμα πρὸς πάντας τοὺς ἰατροὺς τοῦ κόσμου, καλῶν αὐτοὺς νὰ δεικνύουν μεγαλότεραν ἠθικὴν ὑπευθύνότητα καὶ νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὴν νομικὴν κάλυψιν ἐγκλημάτων ἐναντι τῆς ζωῆς. Οἱ ἰατροὶ —προσέθεσεν ὁ Ποντίφηξ— πρέπει νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν.

— Τὸ ἐν Trier ΡΚαθολικὸν Γερμανικὸν Λειτουργικὸν Ἰνστιτούτον θὰ ἐορτάσῃ τὸν προσεχῆ Δεκέμβριον τὴν 50ετηρίδα τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ. Τὸ Ἰνστιτούτον ἔχει μίαν τῶν μεγίστων εἰδικῶν λειτουργικῶν βιβλιοθηκῶν.

— Ἐν Gaming τῆς Κάτω Αὐστρίας ιδρύθη ΡΚαθολικὸν «Διεθνὲς Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον Σπουδῶν διὰ τὸν Γάμον καὶ τὴν Οἰκογένειαν».

— Πρόεδρος τοῦ Διεθνoῦς ΡΚαθολικοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συνδέσμου Caritas ἐπενεξελέγη διὰ νέαν ἐξαετιάν ὁ Πρόεδρος τοῦ Γερμανικοῦ Συνδέσμου Caritas 58ετῆς Hellmut Puschmann. Ὁ Γερμανικὸς Σύνδεσμος Caritas ἀριθμεῖ 460.000 τακτικὰ μέλη καὶ 500.000 συνεργάτας τιμῆς ἔνεκεν.

— Ὁ Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος Β' καθώρισε τὰς διατάξεις τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου πρὸς χάριν τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν ζώντων (ἐργατῶν λιμένος, φαρφυλάκων κ.λπ.). Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ἔχουν ὀρισθῇ ἀνὰ τὸν κόσμον 350 ἱερεῖς καὶ ἀνα-

ρίθμητοι διάκονοι, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν ἱεραποστολὴν τῆς θαλάσσης.

— Ἡ «Παπικὴ Ἀκαδημία διὰ τὴν ζωὴν» διεκήρυξεν ὅτι οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα, ἐκ λόγων συνειδήσεως, νὰ μὴ χορηγοῦν φάρμακα, τὰ ὅποια ὁδηγοῦν εἰς ἐκτρωσιν.

— Ὁ ἐν Köln (Γερμανίας) Καρδινάλιος Joachim Meissner ἐν συνεντεύξει τοῦ ἀπήτησε νὰ θεσπισθοῦν αὐστηρότεροι νόμοι διὰ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐπικοινωνίας, διότι ταῦτα εἶναι ἡ «μόνη ἀνεξέλεγκτος ἐξουσία». Οἱ Χριστιανοί, —προσέθεσε—, δὲν πρέπει νὰ ἀνέχωνται τὰς δημοσίας βλασφημίας, οὔτε πρέπει νὰ κύπτουν τὸν αὐχένα ἐνώπιον τῶν διαφορῶν αἰσχροτήτων.

— Ὁ ἐν Μιλάνῳ Ἱησουΐτης Καρδινάλιος Carlo Maria Martini διεκήρυξεν, ὅτι πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν μίαν «Εὐρώπην τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνον τῶν ἀγορῶν».

— Ἡ Διεθνὴς Ἐνωσις ΡΚαθολικοῦ Τύπου (UCIP), ἥτις κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐορτάζει τὴν ἐβδικοκονταετηρίδα τῆς ιδρύσεως αὐτῆς, θὰ ὀργανώσῃ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1998 τὸ 18ον Διεθνὲς Συνέδριον αὐτῆς μὲ κύριον θέμα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου καὶ τὴν αὐτονομίαν αὐτοῦ.

Ε. Δ. Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ καρδινάλιος Joseph Ratzinger εἰς τὸ βιβλίον του «Τὸ ἄλλας τῆς γῆς», ἀναφερόμενος εἰς τὴν πορείαν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν τελείαν ἐνότητα, τονίζει τὰ ἑξῆς: «Ἐχουν ἀπογοητευθῇ ὅσοι ἀνέμενον ἓνα Οἰκουμενισμὸν πολιτικοῦ τύπου, ὅπου σήμερον διεξάγομεν διαπραγματεύσεις καὶ αὐριον ὑπογράφομεν συμφωνίαν. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ζωτικὴ πορεία. Βαδίζομεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ μαζὶ μὲ τὸν Κύριον ἀγαπῶντες οἱ μὲν τοὺς δὲ παρὰ τὰς διαφορὰς μας, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ τέλος δύναται νὰ ἀποδειχθοῦν γόνιμοι καὶ οἰκοδομητικά... Ἀπαιτεῖται προσπάθεια ἀμοιβαίου ἐξαγνισμού. Ἴσως πρέπει νὰ ἐξασκηθῶμεν εἰς νέα πρότυπα τῆς οἰκουμενικῆς ὑπομονῆς καὶ ἀνυπομονησίας (*neue Modelle der ökumenischen Geduld und Ungeduld*)».

— Στασιμότης διακρίνει τὸν διάλογον μεταξὺ ΡΚαθολικῶν καὶ Ἀγγλικανῶν. Οὐδεμία πρόοδος ἐσημειώθη εἰς τὸν διάλογον αὐτὸν παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀγγλικανὸς Πριμάτος George Carey ἐπεσκέφθη τὸν προηγούμενον Δεκέμβριον τὸ Βατικανόν. Αἰτία τῆς στασιμότητος αὐτῆς εἶναι ἅψ' ἐνὸς ἡ ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν καθιέρωσις τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἅψ' ἐτέρου ἡ μεγάλη προσέγγις τῶν Ἀγγλικανῶν πρὸς τοὺς Λουθηρανούς.

Ε. Δ. Θ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, Μητροπολίτου Φλωρίνης, **ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΤΕΤΡΑΕΤΙΑΣ 1992-1995**. Ἐκδόσεις Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός», Ἀθήναι, 1996, σελ. 669 μὲ πολλὰς εἰκόνες.

Ἀνέλλιπτη χαρακτηρίζει, στὸν πρόλογό του, ὁ ἀπολογούμενος στὴν ἔκδοσι αὐτὴ ἱεράρχης, τὴ συμπλήρωσι τῆς ἐβδόμης ποιμαντορικῆς του τετραετίας, λόγω τῆς προχωρημένης ἡλικίας του. Ἀλλὰ ὁ γράφων τὶς γραμμὲς αὐτὲς στὴν παρουσίᾳ τοῦ Ἀπολογισμοῦ τῆς ἑκτῆς τετραετίας τοῦ 1988-1991 (Ἐκκλησία, 1.6.1993, σελ. 331-333), προέβλεψε ὅχι μὴ ἀκόμη, ἀλλὰ περισσότερες. Ἦδη ἀπολογεῖται γιὰ τὴν ἐβδόμη καὶ ἔχει ὑπερβῆ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς ὀγδόης, ποιμαίνων δραστηρίως.

Στὸν Ἀπολογισμό τοῦτον ὁ Ἅγιος Φλωρίνης, ποὺ ὅπως γράφει, καίτοι γεννημένος στὶς Λεῦκες Πάρου, ἔχει κρητικὴ καταγωγή, ὅπως δηλοῖ καὶ τὸ ἐπώνυμό του (Κάντια-Καντιώτης), καταγράφει λεπτομερῶς τὴν ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν παντοῖαν δραστηριότητά του, ἐκκλησιαστικὴ, ἐθνικὴ, φιλανθρωπικὴ ὡς μαρτυρεῖται πάντοτε ἀπὸ τὰ ἀδιάψευστα στοιχεῖα του. Εἴτε ἐγκρίνει ὁ ἀναγνώστης, εἴτε ὅχι τὶς ὅλες ἐνέργειες τοῦ πολυπράγμονος Ἱεράρχου, θαυμάζει τὴν ἀεικινήσίαν του, τὸ βλέμμα του, τὸ θάρρος του, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐστροφία του, ὅταν οἱ περιστάσεις τὸ ἐπιβάλλουν, προκειμένου ν' ἀποφύγει δυσάρεστες ἐξελιξέας ἐκρηκτικῶν κινήσεων.

Θὰ ἀνέμενε κανεὶς, ὄντως, μειωμένη τὴ δραστηριότητα τοῦ πρεσβύτου ἀρχιερέα κατὰ τὴν ἐβδόμη ποιμαντορικὴ τετραετὴ δραστηριότητα, ἀλλὰ διαπιστώνεται ὅτι αὕτη ὑπερέβαλε τὶς προηγούμενες σὲ πνεῦμα καὶ σὲ ἔργα, τὰ ὁποῖα τιμοῦν τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἱστορίαν. Ἀντὶ ἐπιλόγου προστίθεται στὸν τόμο τοῦτον ἡ 29ῃ ἐπιστολὴ τοῦ πάτρωνα Ἀγίου τοῦ Σεβ. Φλωρίνης, τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου πρὸς τὸν Ἀλύπιο, ἐπίσκοπο Ταγάτης, στὴν ἐπέτειο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Λεοντίου, ἐπισκόπου Ἰππώνος, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. Εἰρηναῖο Ι. Χατζηευφραϊμίδη μὲ σημειώσεις τοῦ ἰδίου. Τὴ διαβάζουμε καὶ ἀνανεώνεται τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ θυμόμαστε τὴν ἀλησμόνητη ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Πόσο ἄρᾳ γε ἐπηρεάσθηκε ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος ἀπὸ τὸ *vivere periculose* τοῦ Ἰππώνος Αὐγουστίνου ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ κηρύττειν ἐπικινδύνως —*praedicare periculose*— τοῦ ἀπολογουμένου

Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσβῶν καὶ Ἑορδαίας; Θὰ ἰδοῦμε στὴν ἐπομένη ὀγδόη τετραετία. Ἀμήν.

† Ὁ Μητροπολίτης Πισιδίας ΜΕΘΟΔΙΟΣ

Ἀρχιμ. Εἰρηναρχοῦ Θεοδώρου, **Πρακτικὸν Ἐγκόλπιον Ἀναγνώστου**, Ἀθήνα 1996, σελ. 96.

Καὶ ἄλλοτε γράψαμε γιὰ τὸν π. Εἰρηναρχο καὶ τὴν ἀγάπην του γιὰ τὶς ἐκκλησιαστικὰς λειτουργικὰς τέχνας. Σήμερα ἔχουμε μπροστὰ μας ἕνα νέο καὶ πρωτότυπο **Ἐγκόλπιον Ἀναγνώστου**, ποὺ περιέχει τὰ **ἀναστάσιμα Ἀπολυτίκια, Θεοτοκία καὶ τὰ Αὐτόμελα** τῶν ὁκτῶ ἡχῶν, πάνω στὰ ὁποῖα ψάλλονται ὅλα τὰ προσόμοια. Περιέχει, ἀκόμη, τοὺς ὁρῶν τῶν λειτουργικῶν ὕμνων - τροπαρίων καὶ τὴ σημασίαν τους, ποὺ εἶναι χρησιμώτατα γιὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ὑμνολογίαν καὶ τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ. Μάλιστα, σ' ἕνα Γ' μέρος τοῦ βιβλίου (σελ. 71-85) μᾶς δίνει καὶ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ὁρῶν αὐτῶν, μὲ φιλολογικὸν τρόπο.

Τὴν ἀφορμὴ ὁ σ. τὴν ἔλαβε ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῶν Σχολῶν Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὅπου ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διδάσκονται, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν εἰδικὰ ἐγχειρίδια. Ὁ π. Εἰρηναρχος ἔκαμε τὸν κόπο, ἀνατρέχοντας σ' ἕνα πλήθος ἐπὶ μέρους βιβλίων, νὰ συγκροτήσει τὸ πρακτικὸ καὶ πολὺ χρησιμὸν (γιὰ ὅλα τὰ ὤρδεια, τῆς Σχολῆς Βυζ. Μουσικῆς καὶ τοὺς Ἱεροψάλτες) **Ἐγκόλπιον**. Ἄξιός ἐστι μισθὸς του!

Π. Β. ΠΑΣΧΟΣ

Μαν. Μελينوῦ, **Ὁ Ἅγιός μας**, Ἀθήνα 1996, σελ. 186.

Ἀφιερωμένο στὴν ὁμόζυγό του Γεωργία, τὸ νέο ἔργον τοῦ κ. Μαν. Μελινῶ, μᾶς προσφέρει μὴ εὐσύννοπτη καὶ πολὺ ζωντανὴ παρουσίαση τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου Ἀγίου τῶν ἡμερῶν μας, τοῦ **ἁγίου Νεκταρίου**. Ὁ κ. Μελινὸς ἔχει γράψῃ καὶ ἄλλα βιβλία γιὰ τὸν ἅγ. Νεκτάριον, ποὺ κυκλοφοροῦν σ' ἐπανειλημμένες ἐκδόσεις· συμβαδίζοντας, ὅμως, μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ρυθμὸ τῆς ἐποχῆς μας, ἔκαμε τοῦτο τὸ σύντομον καὶ πυκνὸ βιβλίον, ὅπου μέσα σὲ λίγες σελίδες μᾶς δίνει τὰ πιδ καίρια σημεῖα τῆς ἀγίας βιοτῆς καὶ τῶν θαυμάτων του. Ἐπιγραμματικὰ γράφει στὸν Πρόλογον: «Προσπαθήσαμε νὰ δημιουργήσουμε ἕνα πνευματικὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν, γιὰ ν' ἀναπαύεται (μὲ πυρηνικὴ ταχύτητα, εὐθέως ἀνάλογη μὲ τὶς συνθήκες τῆς ἐποχῆς μας) ἡ ταλαιπώρη καὶ πονεμένη ψυχὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου» (σελ. 9). Λογο-

τεχνικά γραμμένο, με τρόπο απλό και απέριπτο, δίνει το ουσιαστικό, μαζί με **Παρακλητικό Κανόνα** και **Χαιρετισμούς**, καθώς και **ἕμνους** τοῦ Ἁγίου, μελοποιημένους ἀπὸ τὸν π. Γρηγόριο Σιμωνοπετρίτη (σὲ βυζαντινὴ παρασημαντική). Στὶς σελ. 183-186 ἔχουμε κ' ἕναν κατάλογο Προσκυνημάτων, Ἰ. Ναῶν, Μοναστηρίων, ποὺ εἶναι (σὲ ὅλη τὴν Χριστιανικὴ Οἰκουμένη) ἀφιερωμένα στὸν ἅγιο Νεκτάριο, με διευθύνσεις καὶ τηλέφωνα. Χρήσιμος ὁ κατάλογος καὶ θαυμαστὴ ἡ ἔκταση τῆς τιμῆς πρὸς τὸν μεγάλο Ἁγίό μας!

Π. Β. ΠΑΣΧΟΣ

Γεωργίου Σ. Κρουσταλάκη, Ὁ Γέρον Πορφύριος (ὁ πνευματικὸς πατέρας καὶ παιδαγωγός), ἐκδ. «Ἰχνηλασία», Ἀθήναι 1997 (β' ἔκδοσις), σελ. 180.

Ἐγνώριζα μόνο κατ' ὄνομα τὸν καθηγητὴ τῆς Παιδαγωγικῆς στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γ. Κρουσταλάκη. Διαβάζοντας, ὅμως, τὸ νέο βιβλίο του, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν μακαριστὸ γέροντά μας **Πορφύριο**, εἶδα ἕνα συνειδητὸ χριστιανό, προικισμένο συγγραφέα καὶ ἄριστο παιδαγωγό. Τὸ βιβλίο τοῦτο (ποὺ ἡ πρώτη του ἔκδοσις ἐξαντλήθηκε μέσα σ' ἕνα μῆνα!) ἔχει χαρακτηριστικὴ οἰκοδομὴ, ἀλλὰ δὲν πάσχει ἀπὸ διδασκισμὸ. Ἡ διδασχὴ βγαίνει ἀπὸ μόνη της, κ' ἐκπέμπεται πρὸς τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ δύο φανούς: ὁ ἕνας εἶναι ὁ παιδαγωγὸς συγγραφέας, καὶ ὁ ἄλλος ὁ διακριτικὸς Γέροντας, ποὺ βοηθαίει καὶ χειραγωγεῖ τὸν ἀναγνώστη, ὅπως καὶ τὸ πλῆθος τῶν πνευματικῶν παιδιῶν του. Ὁ κ. Κρουσταλάκης μέσα σὲ πέντε κεφάλαια μᾶς δίνει τὶς βασικότερες γραμμές, γιὰ ἕνα **σχέδιο πνευματικῆς βιογραφίας** τοῦ Γέροντα (ιδίως μὲ τὸ τρίτο κεφάλαιο, «Τὰ χαρίσματα τοῦ Γέροντος Προφουρίου», σελ. 47-120). Οἱ παραπομπές καὶ σημειώσεις στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, καθὼς καὶ οἱ φωτογραφίες ποὺ καταστολίζουν τὸ βιβλίο, βοηθοῦν τὸν ἀναγνώστη σὲ μιὰ ἐποπτικώτερη γνωριμία μὲ τὴν ἁγιασμένη μορφή τοῦ Γέροντα. Ἕνα βιβλίο παιδαγωγικὸ καὶ ψυχοφελές, ποὺ συνιστοῦμε πολὺ ἐνθέρμως.

Π. Β. ΠΑΣΧΟΣ

Ν. Α. Κεφαλληνιάδης, **Ἡ λατρεία τῆς Παναγίας στὴν Ἑλλάδα** (Μέσ' ἀπὸ δημοτικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια), τόμ. Δ', ἐκδ. Φιλিপπότη, Ἀθήνα 1997, σελ. 238.

Καὶ ἄλλες φορὲς ἀσχοληθήκαμε, σ' αὐτὲς τὶς σελίδες, μὲ τὰ ἔργα τοῦ ἐκλεκτοῦ φιλολόγου καὶ διακεκριμένου λαογράφου κ. Ν. Α. Κεφαλληνιάδης. Σήμερα ὁ κ. Ν.Α.Κ. μᾶς προσφέρει τὸν Δ' τόμο τῶν λαογραφικῶν ἐρευνῶν του γιὰ τὴν **Παναγία**, ὅπου παρουσιάζονται πλῆθος δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ νεωτέρων λαϊκῶν ποιητικῶν παραδόσεων μὲ θέμα τὴν Θεοτόκο καὶ τὴν τιμὴ τοῦ λαοῦ μας στὸ Πανάγιο Πρόσωπό

της. Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου στολίζει μιὰ εἰκόνα (ἔγχρωμη) τοῦ προικισμένου ζωγράφου καὶ προέδρου τοῦ Σωματείου τῶν Ἀγιογράφων κ. Ἡλία Μαοῦρη, τοῦ Ναξιῶτη, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ἐξαίσια «Παναγία θρηνηδοῦσα» (σελ. 131). Τὸ βιβλίο τοῦτο ἀποθησαυρίζει πάμπολλα μοιρολόγια, κατολόγια κ.ἄ. ποιήματα, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένα στὴν Παναγία, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν σπουδαῖο κεφάλαιο στὴν **θρησκευτικὴ λαογραφία**, μὲ τὴν ὁποία κάποτε πρέπει νὰ ἀσχοληθεῖ ἡ **Ἀγιολογία** καὶ ἡ **Χριστιανικὴ Κοινωνιολογία**. Ἐδῶ φαίνεται καὶ ἡ θρησκευτικότης τοῦ λαοῦ μας, ὅπως μᾶς τὴ δείχνουν τὰ δημοτικὰ του τραγούδια. Ἐχει, μάλιστα, δίκιο καὶ ὁ σ., ὁ ὁποῖος τονίζει στὸν Πρόλόγο του (σελ. 11): «Ἀπὸ τὴν ἐρευνα αὐτὴ διαπιστώνει κανεὶς πόσο δεμένος εἶναι ὁ λαὸς μὲ τὴν Παναγία ὥστε μὲ τὸς διάφορους ἐπώνυμους μελωδοὺς μας νὰ ἀποδίδει σ' αὐτὴν διάφορα τραγούδια (ὑμνητικά, παρακλήσεις, ἐπικλήσεις, προσευχές, παιδικὰ, γιορταστικά, Χριστογενεϊνάτικα, τῶν Φώτων, Πασχαλινὰ κ.ἄ., νανουρίσματα, δίστιχα γάμου, καὶ σὲ διάφορα ἄλλα περιστατικά), Ἡ ἀποθησαύριση ἐνὸς τέτοιου ἁσματικοῦ ὑλικοῦ γιὰ τὴν Παναγία, νομίζομε ὅτι ἀποτελεῖ μιὰ ἀκόμα συμβολὴ στὴν ἐρευνα τοῦ θέματος γιὰ τὴν λατρεία τῆς Παναγίας στὴν Ἑλλάδα, μιὰ ἐρευνα ποὺ πρέπει νὰ συνεχιστεῖ καὶ σὲ πολλοὺς ἀκόμη τομεῖς τῆς λατρευτικῆς ζωῆς μας».

Ὁ κ. Κεφαλληνιάδης εἶν' ἕνας φιλόλογος, ποὺ ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς λειτουργικοὺς, ποιητικοὺς θησαυροὺς της. Μὲ τὸ ἔργο του διακονεῖ τὴ φιλολογία μὰ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας, φέρνοντας κοντὰ στὸ λαὸ τὴν Παναγία καὶ τοὺς ἄλλους Ἁγίους, μὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸ λαὸ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς της, γιὰ νὰ ψάλλει τὰ «τραγούδια τοῦ Θεοῦ», ὅπως ἔλεγε ὁ Παπαδιαμάντης. Λέει σ' ἕνα σημεῖο: «Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ὁ λαϊκὸς ποιητὴς, γιὰ νὰ συντάξει τὰ παραπάνω τραγούδια, ἐπικαλεῖται τὴν Παναγία νὰ τὸν ἐμπνεύσει, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ὅμηρος ἐπικαλεῖται τὴ Μοῦσα. Γι' αὐτὸ, ἴσως εἶναι ποὺ τὰ τραγούδια τῆς Παναγίας ἀνακουφίζουν τὴν ψυχὴ μας, μᾶς γεμίζουν πίστη, καὶ μᾶς φέρνουν πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴ λύτρωση» (σελ. 214). Κάπως ἔτσι τὸ λέει καὶ ὁ κύρ-Ἀλέξανδρος, στὴν «Παναγία τοῦ Ντομάν»: «...Εἶθε καὶ στὴν καρδιά μου ποὺ ἔχει στραγγίχτει, νὰ δώσῃ ζωὴ καὶ δύναμιν ἢ χάρη σου!».

Π. Β. ΠΑΣΧΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 94/1997

«Περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῆς παραγρ. 5, ἀρθρου 45 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».
2. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 501/835/10.6.1997 Πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
3. Τὴν ἀπὸ 16.7.1997 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Ἐκκλησίας.
4. Τὴν ἀπὸ 16.7.1997 Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.
5. Τὴν ἀπὸ 31.7.1997 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν ὑπ' ἀριθ. 94/1997 Κανονισμόν, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 94/1997 «ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Σύστασις, Ἔδρα, Σφραγίς καὶ Σκοποὶ

Ἄρθρον 1

1. Συνιστάται εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ» με ἔδραν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Διὰ τὴν στέγασιν τοῦ Ἰδρύματος παραχωρεῖται πρὸς τοῦτο ἡ χρῆσις τοῦ ὑπογείου χώρου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

2. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον ἀνήκει κατ' ἀποκλειστικὴν κυριότητα, νομὴν καὶ κατοχὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ διοικεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

3. Τὸ Ἰδρυμα ἔχει κυκλικὴν σφραγίδα, φέρουσαν εἰς τὸ κέντρον περιστεράν καὶ πέριξ τὰς λέξεις: ΙΕΡΟΣ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΑΘΗΝΩΝ «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

4. Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι α) ἡ συγκέντρωσις, διαφύλαξις, συντήρησις, ἐκθεσις καὶ προβολὴ τῶν πάσης φύσεως ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ, ἤτοι: ἱερῶν εἰκόνων, σκευῶν, ἀμφίων, χειρογράφων, ἐντύπων βιβλίων, ἐγγράφων, ἀρχιτεκτονικῶν μελετῶν, ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν καὶ λοιπῶν, ὑποκειμένων εἰς κινδύνους φθορᾶς, β) ἡ

ὀργάνωσις ἐκδηλώσεων, πραγματοποιήσις ἐκδόσεων καὶ πᾶσα ἐτέρα δραστηριότης σχετιζομένη πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τέχνην καὶ ἱστορίαν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν πρὸς παιδείαν τῶν ἐπισκεπτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἀρμοδιότητες αὐτῆς

Ἄρθρον 2

1. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὡς ἐξηρητημένη Ὑπηρεσία αὐτοῦ, διοικεῖται ἀπὸ ἐπταμελὴ Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ὡς Πρόεδρον, τὸν Ἐφημέριον - Σκευοφύλακα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὡς Ἐφορον - Διευθυντὴν καὶ πέντε λαϊκὰ μέλη, προτεινόμενα ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ε.

2. Τὰ μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, προτιμωμένων, ὅσον ἀφορᾷ τὰ λαϊκὰ τοιαῦτα, τῶν ἐχόντων εἰδικὴν κατάρτισιν ἢ ἀσχολουμένων με θέματα ἐκκλησιαστικῆς τέχνης καὶ ἱστορίας. Ἡ θητεία τούτων εἶναι τριετής, δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ καὶ τὸ ἀξίωμα τυγχάνει τιμητικὸν καὶ ἀμισθον.

Ἄρθρον 3

1. Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῆς, εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται τουλάχιστον τέσσαρα μέλη καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ὀριζομένων διὰ τῆς προσκλήσεως θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως, δυναμένη νὰ ἐπιληφθῇ τοιούτων ἐκτὸς ἡμερησίας διατάξεως μόνον κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως.

2. Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν πρώτην συνεδριάσιν της ὀρίζει μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμίαν.

3. Καθήκοντα ἐφόρου - διευθυντοῦ τοῦ Μουσείου ἀνατίθενται δι' ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου εἰς τὸν ἐφημέριον - σκευοφύλακα τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

4. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 4

1. Ὁ Πρόεδρος ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἰδρυμα ἐνώπιον

πάσης διοικητικής και δικαστικής αρχής, συγκαλεί τὸ Συμβούλιον εἰς συνεδρίασιν, ὀρίζων τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ὑπογράφει μετὰ τοῦ Γραμματέως τὰ ἔγγραφα, ἐποπτεύει τῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Ἡ ἐκπροσώπησις τοῦ Ἰδρύματος ἔναντι παντὸς τρίτου δύναται νὰ ἀνατεθῇ καὶ εἰς οἰονδήποτε μέλος δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ προηγουμένην πρότασιν τοῦ Προέδρου.

3. Ὁ Γραμματέας διεξάγει τὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν ὁποίαν συνυπογράφει μετὰ τὸν Πρόεδρον, τηρεῖ τὰ Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, καθὼς καὶ τὸ Πρωτόκολλον ἀλληλογραφίας.

4. Ὁ Ταμίας διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου, εἶναι ὑπόλογος ἔναντι τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τηρεῖ τὰ σχετικὰ βιβλία καὶ τὰ παραστατικά ἔγγραφα πληρωμῶν καὶ εἰσπράξεων.

Ἄρθρον 5

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μοῦσεῖον καὶ εἰδικώτερον:

1. Ὅρίζει τὴν χρῆσιν τῶν χώρων τοῦ Μουσείου, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸν τρόπον ἐκθέσεως τῶν κειμηλίων, τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας ἐπισκέψεως τοῦ Μουσείου.

2. Ἀποφασίζει τὴν ἐκτέλεσιν οἰκοδομικῶν καὶ λοιπῶν ἔργων, τὴν ἔκδοσιν βιβλίων, φωτογραφιῶν, διαφανειῶν, ἀντιγράφων τῶν κειμηλίων κ.λπ.

3. Ἀποφασίζει περὶ τῆς ὁργανώσεως ἐκδηλώσεων, προγραμματίων, λατρευτικῶν συνάξεων καὶ πάσης δραστηριότητος τοῦ Ἰδρύματος.

4. Συντάσσει τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ τὸν Ἀπολογισμὸν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

5. Ἀποδέχεται τὰς κληρονομίας, κληροδοσίας καὶ δωρεὰς ὑπὲρ τοῦ Μουσείου.

6. Ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς θέματος ἀναφερομένου εἰς τὸ Μοῦσεῖον.

Ἄρθρον 6

Γενικῶς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπομάκρυνσις κειμηλίων ἐκ τοῦ Μουσείου. Ἐπιτρέπεται κατ' ἐξάρεσιν μόνον εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις καὶ μετ' ἠτιολογημένην ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἔγκρισιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Πόροι, περιουσία τοῦ Μουσείου
καὶ διαχειρίσεις αὐτῶν.

Ἄρθρον 7

Πόροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου εἶναι:

1. Αἱ ἐπιχορηγήσεις τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

2. Αἱ εἰσφοραὶ Δήμων, Κοινοτήτων, Ὁργανισμῶν καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.

3. Αἱ ἐπιχορηγήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἢ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

4. Αἱ διατιθέμεναι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκ μέρους ἰδιωτῶν κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ δωρεαί.

5. Αἱ εἰσπράξεις ἐξ εἰσιτηρίου εἰσόδου εἰς τὸ Μοῦσεῖον, ἐκ πωλήσεως βιβλίων, καρτῶν, διαφανειῶν, ἀντιγράφων κειμηλίων καὶ παντὸς ἐτέρου σχετικοῦ ἀντικειμένου.

6. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ πάσης φύσεως ἐκδηλώσεων ὁργανουμένων ὑπὸ τοῦ Μουσείου.

7. Τὰ ἔσοδα τῶν ἐντὸς τῶν χώρων τοῦ Μουσείου λειτουργούντων Παρεκκλησίων καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων λατρευτικῶν συνάξεων.

Ἄρθρον 8

1. Ἡ διοίκησις καὶ διαχειρίσις τῆς περιουσίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Πρὸς εἰσπράξιν παντὸς ἐσόδου ἐκδίδεται γραμμάτιον εἰσπράξεως, ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμίου καὶ καταχωριζόμενον εἰς τὸ βιβλίον Ταμείου.

3. Πρὸς παραλαβὴν οἰουδήποτε κινητοῦ ἢ ἀκινήτου, προερχομένου ἐκ δωρεᾶς, ἀγορᾶς ἢ ἄλλης αἰτίας, συντάσσεται πρωτόκολλον παραλαβῆς, καταχωριζόμενον εἰς τὸ εἰδικὸν βιβλίον τοῦ Μουσείου.

4. Πᾶσα πληρωμὴ διενεργεῖται βάσει ἐντάλματος πληρωμῆς ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμίου.

Ἄρθρον 9

Οἱ πόροι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου διατίθενται:

1. Διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν καὶ ἀποζημιώσεων τοῦ προσωπικοῦ.

2. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν κειμηλίων τοῦ Μουσείου.

3. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων ἐξωραϊσμοῦ καὶ συντηρήσεως τῶν ἐγκαταστάσεών του.

4. Διὰ τὴν κατασκευὴν εἰδικῶν ἐπίπλων φυλάξεως καὶ ἐκθέσεως τῶν κειμηλίων.

5. Διὰ τὰς δαπάνας κλιματισμοῦ, φωτισμοῦ καὶ τηλεφωνικῆς συνδέσεως τοῦ Μουσείου.

6. Διὰ πᾶσαν δαπάνην προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Μουσείου.

7. Διὰ τὴν ἀγορὰν ἐξ ἰδιωτῶν ἢ νομικῶν προσώπων ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων πρὸς ἐμπλουτισμὸν τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Βιβλία - Προσωπικὸν - Γενικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 10

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον τηρεῖ ἡριθμημένα καὶ τεθεωρημένα ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ἐξῆς βιβλία: α) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, β) Βιβλίον Ταμείου, γ) Πρωτόκολλον ἀλληλογραφίας, δ) Βιβλίον μητρώου κειμηλίων, περιέχον πλήρη περιγραφὴν αὐτῶν, ε) Στελεχὴ Γραμματίων Εἰσπράξεως, στ) Στελεχὴ Ἐνταλμάτων Πληρωμῶν, ζ) Βιβλίον καταγραφῆς ἀκινήτου περιουσίας καὶ η) Βιβλίον καταγραφῆς κινητῆς περιουσίας εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ ἴδρυμα πάσης φύσεως κινητὰ πράγματα.

2. Τὰ στοιχεῖα τῶν ἀνωτέρω Βιβλίων δύνανται νὰ καταχωρίζονται καὶ εἰς προσκτεθησόμενον ἠλεκτρονικὸν ὑπολογιστὴν, μὴ ἐπιτρεπομένης ὅμως τῆς καταργήσεως τῶν Βιβλίων εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην.

Ἄρθρον 11

1. Εἰς περίπτωσιν διαλύσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου ἢ ἀκινήτος καὶ κινητῆς περιουσίας αὐτοῦ περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ. Κειμήλια παραχωρηθέντα ὑπὸ σχετικῶν εἰδικῶν ὅρων, ἐπιστρέφονται εἰς τὰ νομικά ἢ φυσικά πρόσωπα ἅτινα παρεχώρησαν ταῦτα.

2. Ἡ ἀπόφασις περὶ διαλύσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου, δέον ὅπως εἶναι ἡτιολογημένη καὶ ληφθῇ διὰ πέντε τουλάχιστον ψήφων, περιλαμβανομένης ἐκείνης τοῦ Προέδρου καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 12

1. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν λειτουργίας τοῦ Μουσείου συνιστῶνται αἱ ἐξῆς θέσεις:

α) Μία (1) θέσις Ἐφόρου - Διευθυντοῦ, καταλαμβανομένη ὑπὸ τοῦ σκευοφύλακος - Ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

β) Μία (1) θέσις ἐπιμελητοῦ, καταλαμβανομένη ὑπὸ πτυχιούχου Ἀνωτάτης Σχολῆς, διαθέτοντος σχετικὴν ἐμπειρίαν καὶ ἐπιστημονικὸν ἔργον.

γ) Μία (1) θέσις φύλακος - γραφέως καταλαμβανομένη ὑπὸ ἀποφοίτου Μέσης Παιδείας.

δ) Μία (1) θέσις καθαριστρίας - κλητῆρος καταλαμβανομένη ὑπὸ ἀποφοίτου Στοιχειώδους Παιδείας.

2. Ἡ πλήρωσις μιᾶς ἢ πλειόνων θέσεων γίνεται δι' ἀποφάσεων τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐγ-

κρίσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ τοιοῦτου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται οἰκονομικὴ δυνατότης.

3. Εἰς περίπτωσιν οἰκονομικῆς ἀδυναμίας πλήρωσεως δι' ἐμίσθου προσωπικοῦ τῶν θέσεων τούτων, ὁ μὲν Ἐφορος - Διευθυντής, προσφέρει ἀμισθὶ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς θέσεις, διορίζονται πρόσωπα ἐπιθυμούμενα νὰ προσφέρουν δωρεὰν τὰς ὑπηρεσίας των.

4. Εἶναι δυνατὴ ἡ ἐποχιακὴ καὶ δι' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα πλήρωσις τῶν ἀνωτέρω θέσεων.

Ἄρθρον 13

1. Ὁ Ἐφορος - Διευθυντής διευθύνει τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰδρύματος, μεριμνᾷ διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Μουσείου, τὴν μελέτην, προβολὴν καὶ ἐμπλουτισμὸν τῶν κειμηλίων αὐτοῦ, ἐποπτεύει τῶν ἐκδόσεων καὶ λοιπῶν δραστηριοτήτων αὐτοῦ, εἰσηγείται πρὸς τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορῶντος εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ τὰς δραστηριότητας αὐτοῦ.

2. Ὁ Ἐπιμελητής εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καταγραφὴν καὶ μελέτην τοῦ ὕλικου τοῦ Μουσείου, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐκδόσεων καὶ λοιπῶν δραστηριοτήτων αὐτοῦ.

3. Ὁ φύλαξ - γραφεὺς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν φύλαξιν τῶν κειμηλίων, τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν, τὴν ἐκδοσὶν εἰσιτηρίων εἰσόδου καὶ εἰσπραξὶν τοῦ ἀντιτίμου, τὴν δακτυλογράφησιν τῶν ἐγγράφων τοῦ Μουσείου καὶ διὰ πᾶσαν συναφὴ ἐργασίαν.

4. Ἡ καθαρίστρια - κλητῆρ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καθαριότητα τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας ἀνατιθεμένης αὐτῇ παρὰ τοῦ Ἐφόρου.

Ἄρθρον 14

Ἀρμοδία διὰ τὴν ρύθμισιν παντὸς θέματος μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος εἶναι ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ.

Ἄρθρον 15

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως» καὶ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 16

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπολογισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Ἰουλίου 1997

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Διαυλείας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑννεακοσιοστῷ ἑνενηκοστῷ ἐβδόμῳ· διὰ πρεσβειῶν τοῦ προστάτου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἀφορώντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, τὴν διοίκησιν, τὸν πνευματικὸν βίον καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 1

Ἡ Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἐν Ἀγκαθιά Βεροίας ἀποτελεῖ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου αὐτοτελές, αὐτοδιοίκητον καὶ ἀνεξάρτητον διεπόμενον βάσει τῶν περὶ μοναχικῶν καθεστώτων ὀριζομένων ὑπὸ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὑπάγεται δὲ εἰς τὴν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας.

Ἄρθρον 2

Ἐδρα τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἀγίου Ἀθανασίου εἶναι ἡ Ἀγκαθιά Βεροίας. Ἀποτελεῖ δὲ αὕτη καὶ συνωδὰ τῇ βουλήσει τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς καὶ Πνευματικοῦ Πατρὸς Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ.κ. Παντελεήμονος, Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον εὐσεβῶν μοναζουσῶν καὶ λειτουργεῖ ὡς κοινόβιον, ἀπαγορευομένης τῆς μετατροπῆς του εἰς ἰδιόρρυθμον ἀπολύτως.

Ἡ ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὕφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα καὶ ἂν ἀκόμη ἀπομείνῃ ἐν αὐτῇ μία μόνον ἀδελφή, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας συγκεντροῦνται ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα, ὡς ἀναγράφονται ἐν τῷ παρόντι.

Ἄρθρον 3

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπιδίωξις τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως αὐτῶν μέσῳ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν θεῖαν βιοτὴν τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἡ

ἄσκησις τῆς φιλανθρωπίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐπαρχίας καὶ γενικῶς.

Ἄρθρον 4

Ὁ ἐπίσκοπος, τὸ ὁρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμόν, ἔχει συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τῷ καταστατικῷ χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῇ κανονικῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξει.

β) Κυροῖ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς τελετῆς τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἀναδειχθεῖσαν Ἡγουμένην.

γ) Κυροῖ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκάστοτε ἐκλεγομένων Ἡγουμενοσυμβούλων.

δ) Ἐγκρίνει καὶ τελεῖ τὴν χειροθεσίαν καὶ τὴν κουράν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

ε) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

στ) Ἀσκεῖ πᾶσαν ἄλλην εἰδικώτερον ἐξουσίαν, διδομένην κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμόν.

Ἄρθρον 5

Ὁργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ἡ Ἡγουμένη.

β) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

γ) Ἡ σύναξις τῆς ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 6

Ι. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι Ἡγουμένης.

α) Τῆς Ἡγουμένης, «τὸ τοῦ Σωτῆρος πρόσωπον ἐπεχούσης» ἐν τῇ ἀδελφότητι, ὀφείλεται αὕτη ἡ κατὰ Θεὸν ὑπακοὴ πασῶν τῶν ἀδελφῶν.

β) Ὡς πνευματικὴ μήτηρ τῆς ἀδελφότητος ἀσκεῖ ὑπεύθυνον πνευματικὴν ἐπιστάσιν τῶν ἀδελφῶν, ἐπιμελουμένη ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων καὶ φόβῳ Θεοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ταπεινοφροσύνῃ, διακρίσει, μακροθυμία, πραότητα καὶ εὐσπλαγχνία, τῆς πνευματικῆς κατάρτισεως, προκοπῆς καὶ σωτηρίας μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν.

γ) Ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν εὐταξίαν καὶ ἰσορροπίαν τοῦ κοινοβίου κατανέμει ἐν δικαιοσύνῃ τὰ διακονήματα εἰς ἐκάστην ἀδελφήν.

δ) Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατὰ καιροῦς τιθεμένου προγράμματος ἀκολουθιῶν καὶ ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ε) Ἡ Ἑγούμενη παρακολουθεῖ τὸν χρόνον ἐνάρξεως, λήξεως, τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας, συντομεύσεως ἢ ἐπεκτάσεως αὐτῶν, τὸν καθορισμὸν ἀγρυπνιῶν κ.λπ. καὶ ρυθμίζει ἀνάλογα τὸ πρόγραμμα.

στ) Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖον, τὴν Γραμματεῖαν καὶ τὴν Οἰκονομικὴ Διαχειρίσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ζ) Προΐσταται τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν συνάξεων τῆς ἀδελφότητος.

η) Συγκαλεῖ ὁσάκις ἂν κρίνῃ τὴν ἀδελφότητα εἰς σύναξιν πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

θ) Προτείνει εἰς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων, τὴν προαγωγὴν αὐτῶν εἰς ρασοφόρους καὶ τὴν κουρὰν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

ι) Παρέχει εἰς τὰς ἀδελφὰς ἀδειαν ἐξόδου ἐκ τῆς Μονῆς ἂν καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει εὐλογος αἰτία.

ια) Ὑπογράφει πᾶν ἔγγραφον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ πληρωμῶν. Ἡ Ἑγούμενη δεσμεύει τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον παντὸς τρίτου διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς, τιθεμένης ἄνωθεν τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιβ) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καὶ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, παντὸς Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ παντὸς ἐν γένει τρίτου.

ιγ) Δι' εἰδικὴν ὑπόθεσιν ἢ κατηγορίαν ὑποθέσεων δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς ἀδελφότητος εἰς ἕτερον μέλος αὐτῆς ἢ καὶ νὰ προσλάβῃ εἰδικὸν νομικὸν σύμβουλον.

ιδ) Μνημονεύεται εἰς ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Μονῆς κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον.

ιε) Εἰς περιπτώσεις ἀσθενείας τῆς Ἑγουμένης ἢ ἀπουσίας ἀναπληροῦται αὕτη ἐφ' ἑνὸς τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἢ ἐτέρας ἀδελφῆς, ὀριζομένης ρητῶς, ἐν μακροχρονίῳ δὲ κωλύματι ἐγγράφως, ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Ἑγουμένης. Ἡ ἀναπληροῦσα τὴν Ἑγούμενην ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτῆς μόνον ἐπὶ τρεχούσης φύσεως ἢ κατεπειγόντων θεμάτων καὶ προεδρεύει εἰς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, περιορίζεται δὲ ἐν γένει ἐντὸς τῶν πλαισίων τὰ ὁποῖα καθορίζει ἡ ἀπουσιάζουσα Ἑγούμενη.

ιστ) Ἡ διαχείρισις τῶν ἀγροκτημάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, γίνεται μετὰ τὴν δέουσαν προσοχὴν καὶ μετὰ τὴν συναίσθησιν ὅτι πρόκειται περὶ ἱερῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον.

ιζ) Ἀγροκτήματα τῆς Μονῆς συνεχόμενα αὐτῇ, ἀποτελοῦντα προστατευτικὴν ζώνην πέριξ τῆς Ἱε-

ρᾶς Μονῆς, οὐδέποτε πωλοῦνται, οἰαδήποτε μεγάλῃ οἰκονομικῇ ἀνάγκῃ καὶ ἂν ὑπάρξῃ. Παραμένουν ἑσαεὶ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν νομὴν καὶ κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιη) Οἰκήματα δωρούμενα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν καθίστανται μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ ἐπιχωρίου ἀρχιερέως.

II. Ἐκλογὴ Ἑγουμένης

α) Ἡ Ἑγούμενη καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἂν ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχῃ ἐγκαταβιούσας τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφὰς, ἄλλως διορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ Νόμου 590/1977, ἀρθρον 39, παράγραφος 5, καὶ ὁ διορισμὸς ἰσχύει ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐγκαταβιούσιν ὀλιγότεραι τῶν πέντε (5) ἀδελφῶν. Συμπληρουμένου τοῦ ἀριθμοῦ πέντε (5) συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς διορισμένης Ἑγουμένης, γίνεται ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἑγουμένης κατὰ τὰ ὀριζόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν. Ἡ δι' ἐκλογῆς ἀναδειχθεῖσα Ἑγούμενη εἶναι ἰσόβιος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιουσῶν ἀδελφῶν μειωθῇ κάτω τῶν πέντε (5).

β) Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἑγουμένης ὡς τοποτηρήτρια ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς ἀδελφῆς, ἥτις δύναται νὰ βοηθῇται ἐκ τινος τῶν Ἑγουμενοσυμβούλων.

γ) Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὸ ἀργότερον εἴκοσι (20) ἡμέρας μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως, καὶ προαναγγέλλεται ἐξ (6) ἡμέρας ἐνωρίτερον.

δ) Τῆς ἐκλογῆς προηγεῖται τριήμερος νηστεία. Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρας εἰδικῆς πρὸς τοῦτο τελεσεύσεως Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ναῷ.

ε) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ ἔχουσαι μοναχικὴν κουρὰν ἀδελφαὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὡς καὶ αἱ ρασοφόροι.

στ) Ἑγούμενη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὰς περισσότερας ψήφους. Ἐὰν ἐκλεγῇ ρασοφόρος, ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ πρὸ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτῆς νὰ καρῇ εἰς Μεγαλόσχημον.

ζ) Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ἐκλέγεται ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα.

η) Διὰ τὴν θέσιν τῆς Ἑγουμένης ἐκλέγεται πρόσωπον διακρινόμενον διὰ τὴν βαθείαν εὐσέβειάν του, τὴν προσήλωσίν του εἰς τοὺς μοναχικοὺς κανόνας, τὸ γνήσιον ὀρθόδοξον καὶ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, τὰς τε πνευματικὰς καὶ ἀσκητικὰς ἐμπειρίας, τὰς διοικητικὰς αὐτοῦ ἰκανότητας καὶ ἰδίᾳ τὸ χάρισμα τοῦ καθοδηγεῖν ψυχὰς.

θ) Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐκτελεῖ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῶν τριῶν πρώτων κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μοναχολογίου ἀδελφῶν.

ι) Ἐκάστη ψηφοφόρος ἀδελφὴ λαμβάνει ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον, εἰς ὃ δέον ὅπως ἀναγράφῃ ἐν μόνον ἐκ τῶν ἐκλογίμων ὄνομα καὶ τὸ ρίπτει ἐν-

τὸς ἐσφραγισμένης ψηφοδόχου. Ἐπεὶ ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων.

ια) Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ἀποσφραγίζεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται αἱ ψῆφοι ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος. Ἐὰν ἀναγράφονται περισσότερα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα, τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον. Ἐὰν ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογή, διεξάγεται εὐθὺς νέα ψηφοφορία.

ιβ) Περαιτωθείσης τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὅπερ ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν ἀδελφῶν καὶ υποβάλλεται ἐντὸς τριημέρου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

ιγ) Τῆς ἐκλογῆς ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέησις ἐν τῷ καθολικῷ μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἐκλεγείσα Ἡγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

III. Χρεῖα θέσεως Ἡγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης χηρεύει:

α) Ἐνεκα θανάτου.

β) Ἐνεκα παραιτήσεως ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ μετὰ πλειοψηφία τῶν 4/5 τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Ἐνεκα παύσεως, ἥτοι: Ἐὰν συμβῇ ποτε ἡ Ἡγουμένη νὰ παραχαράττη τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἢ νὰ ἀθετῇ τινὰς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, δὲν θὰ ἐξανίστανται πᾶσαι αἱ ἀδελφαί, ἀλλὰ αἱ πρεσβύτεραι τῇ τάξει θὰ ὑπενθυμίζουν εἰς αὐτὴν ἡπίως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τὸ σφάλμα τῆς καὶ θὰ ὑποβοηθοῦν αὐτὴν εἰς διόρθωσιν οὐχὶ ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις. Καὶ μόνον ἐὰν τελικῶς ἐμμένῃ εἰς τὸ σφάλμα, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καὶ συγκαλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος. Ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας τῆς Ἡγουμένης εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων τῆς ἔνεκεν βαρείας ἀσθενείας προκαλούσης ἀνικανότητα, ἢ οἰοῦντι ἀλλοῦ σοβαροῦ λόγου.

Ἄρθρον 7

I. Συγκρότησις Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελὲς μετὰ τῆς Ἡγουμένης ὅταν ἡ ἀδελφότης ἀριθμῇ εἴκοσι πέντε (25) ἀδελφάς, πενταμελὲς πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου.

β) Τὰ μέλη ἐκλέγονται ἀνὰ πενταετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

γ) Ἐκλόγιμα εἶναι ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος. Δέον νὰ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς, τὸ ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξον ἥθος, τὴν διοικητικὴν ικανότητα καὶ τὸ πνεῦμα συνεργασίας.

δ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ ἰσοψηφίας ἡ δικαιολογημένη ἀπουσία μέλους τινός, βαρύνει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένης.

ε) Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται τὰ

δύο μέλη αὐτοῦ ἐπὶ τριῶν καὶ τὰ τρία ἐπὶ πέντε.

στ) Συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις ἤθελε κληθῇ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἢ αἰτήσωσι τὴν σύγκλησίν του δύο ἐκ τῶν τριῶν μελῶν αὐτοῦ.

ζ) Ἡ ἀντικατάστασις μέλους λόγῳ θανάτου ἢ ἄλλης αἰτίας γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος.

η) Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὃν τρόπον καὶ τῆς Ἡγουμένης. Ἡ ἐγκρισις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς ὃν ἐντὸς πέντε (5) ἡμερῶν ἀνακοινοῦται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς, παρέχεται γραπτῶς.

θ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεάς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἷσδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, τηροῦν τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

ι) Ἀποφασίζει περὶ προσλήψεως δοκίμων, προαγωγῆς αὐτῶν εἰς ρασοφόρους ὡς καὶ κουράς ἀδελφῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 διαλαμβανόμενα.

ια) Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν καὶ υποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

ιβ) Ἐκλέγει ἐν μέλος αὐτοῦ ὡς Ταμίαν (οἰκονόμον) καὶ ἕτερον ὡς Γραμματέα.

ιγ) Ἀποφαίνεται περὶ μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

II. Ἐκλογή Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μετὰ τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, τότε παρατείνεται ἡ θητεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἡγουμένης.

β) Ἡ ἐκλογή διεξάγεται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἐβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας του.

γ) Τὰ τῆς διεξαγωγῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Ἡγουμένης καὶ δύο ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ τῆς νεοτέρας τῇ τάξει, ἥτις καὶ τελεῖ χρεὴ γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

δ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπαντες αἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἀδελφαί.

ε) Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς συνταχθέντος ψηφοδελτίου, ἀναγράφοντος τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων, σημειοῦνται δύο (2) σταυροὶ ἐπὶ τριμελοῦς Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τέσσαρες (4) σταυροὶ ἐπὶ πενταμελοῦς. Ἐὰν τεθοῦν περισσότεροι σταυροὶ τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

στ) Ἐπὶ πάσης ἰσοψηφίας προκρίνεται ἡ ἀρχαιότερα τῇ τάξει ἀδελφή.

ζ) Αἱ δύο πρώται ἐπιλαχοῦσαι ὀρίζονται ὡς ἀνα-

πληρωματικά μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θητείας.

η) Καθήμενοι ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου Ἑγουμενοσυμβουλίου.

III. Καθήμενοι Γραμματέως

α) Ἡ Γραμματεὺς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν τῇ ὑποδείξει τῆς Ἑγουμένης. Συντάσσει τὰ πρακτικά τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

β) Τηρεῖ τὰ βιβλία:

1. Εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον).

2. Πρακτικῶν Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

3. Μοναχολογίου.

4. Κτηματολογίου.

5. Καταλόγου τῶν Ἀγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ πολυτίμων ἀντικειμένων.

6. Βιβλιοθήκης.

γ) Φυλάσσει τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὴν σφραγίδα αὐτῆς.

IV. Καθήμενοι Οἰκονόμου

α) Ἡ Οἰκονόμος σὲ συνεργασία πάντοτε μετὰ τῆς Ἑγουμένης, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ ὅλων τῶν χρειωδῶν πραγμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

β) Ἡ Οἰκονόμος χορηγεῖ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν μαγείρισσαν καὶ τὴν κουζίναν.

γ) Λαμβάνει φροντίδα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν καὶ εἰσπράττει σχετικῶς εἰς τὴν Ἑγουμένην καὶ τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον.

δ) Διενεργεῖ τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς, μετὰ ἀπὸ σχετικῆν ἐντολὴν τῆς Ἑγουμένης, διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων ἡριθμημένων καὶ ὑπογραφομένων ὑπὸ τῆς ἰδίας.

ε) Ἡ Οἰκονόμος οὐδὲν ἐνεργεῖ ἄνευ ἐντολῆς τῆς Ἑγουμένης καὶ ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι ἐτοιμὴ πάντοτε ν' ἀποδώσῃ λόγον περὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν οἰκονομικῶν.

στ) Κρατεῖ καὶ ἐνημερώνει κατὰ τὴν τάξιν τὰ κάτωθι βιβλία:

1. Τὸ βιβλίον Ταμείου.

2. Διπλότυπα εἰσπράξεων, ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ πρακτικῶν καταμετρήσεων.

V. Κένωσις θέσεως Ἑγουμενοσυμβουλίου

α) Ἐνεκα θανάτου, παραπήσεως ἢ παύσεως.

β) Παύσις λόγῳ ἀπουσίας ἢ τριῶν συνεχῶν συνάξεων.

Ἡ παύσις ἢ ἡ ἀποδοχὴ τῆς παραπήσεως κρίνονται ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος τῇ ἐγκρίσει κατὰ πλειοψηφίαν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 8

Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

1. Τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος συγκροτοῦν ἅ-

πασαι αἱ ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφαί (πλὴν τῶν δοκίμων). Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, δύνανται νὰ μετέχουν καὶ αἱ δόκιμοι εἰς ὀρισμένας συνάξεις ἄνευ ψήφου.

2. Συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης καὶ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου:

α) Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ λίαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς.

β) Πρὸς ἐκλογὴν τῆς Ἑγουμένης καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

γ) Διὰ τὴν τροποποίησιν τῶν μὴ βασικῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

δ) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν διακόνημα.

Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἐάν κρίνεται ἀπαραίτητον ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης τηροῦνται πρακτικά.

Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς ἢ τουλάχιστον τοῦ ἡμίσεος σὺν μιᾷ αὐτῶν.

Ἄρθρον 9

Τάξις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α) Κέντρον τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς μοναχῆς εἶναι ὁ Ναός. Ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει πρωτίστως —ἐκτὸς μόνον περιπτώσεως ἀσθενείας— νὰ συμμετέχῃ εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας καὶ νὰ φροντίζῃ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν νὰ κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καὶ ἀναγιγνωσκομένων, διότι οὕτω θὰ δυνήθῃ διὰ τῆς πολυχρονίου ἐντρυφίσεώς της εἰς αὐτά, νὰ ἀποκτήσῃ νοῦν Χριστοῦ.

β) Κλίμα ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐν γένει λατρευτικὴν ζωὴν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς ἀποτελεῖ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἐν τῇ Μονῇ ἐπικράτησις ἀτμοσφαιρᾶς πλήρους ἡσυχίας καὶ ἡρεμίας.

γ) Ἡ ἡμερονύκτιος Ἀκολουθία καὶ τὸ ὅλον λειτουργικὸν πρόγραμμα τελεῖται κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς μοναστικῆς παραδόσεως.

δ) Εἰς πάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας αἱ μοναχαὶ φέρουν, ἐν εὐπρεπεῖ καταστάσει, πλήρη τὴν μοναχικὴν αὐτῶν ἐνδυμασίαν, συμφώνως πρὸς τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς μοναχικῆς παραδόσεως.

ε) Ἱερὸς χώρος πλὴν τοῦ Ναοῦ θεωρεῖται καὶ ὁ χώρος τῆς Τραπεζῆς δεδομένου ὅτι πάντα τὰ τῆς μοναχῆς ἀποβλέπουν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν τελείωσίν της. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ τρώγουν ἐν σιωπῇ, παρακολουθοῦσαι τὴν ἀνάγνωσιν, ἣτις καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης καὶ εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἀπασα δὲ αἱ ἀδελφαί, ἐκτὸς τῶν ἐχουσῶν εἰδικὸν κώλυμα —ἥτοι ἀσθένειαν ἢ διακονίαν ἐκτὸς τῆς Μονῆς— ὀφείλουν νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζαν.

στ) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τηροῦνται αὐστηρῶς

πάσαι αἱ νηστεῖαι κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις. Εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν (ἐκτὸς ἐορτῶν) δὲν παρατίθεται ἔλαιον.

ζ) Ὅλη ἡ Ἀδελφότης ἔχει ὑποχρεωτικῶς κοινὸν πνευματικόν, ὃ ὁποῖος ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 10

Ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα
τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς

Ἀπασαι αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ζοῦν συμφώνως πρὸς τὰς περὶ Μοναχισμοῦ Διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὐταὶ ἐβιώθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ κατεγράφησαν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων εἰς τοὺς αἰωνίου κύρους κανόνας των, κατὰ τὴν μακράϊωνα ἱστορίαν τοῦ παλαιφάτου μοναχισμοῦ.

β) Ἐκάστη ἀδελφὴ δέον νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς κουρᾶς αὐτῆς εἰσῆλθεν εἰς νέαν κοινωνίαν, κατάστασιν καὶ τάξιν. Γεννᾶται καὶ καταγράφεται εἰς νέαν, πνευματικὴν οἰκογένειαν, στηριζομένην εἰς αἰωνίους καὶ ἀκαταλύτους δεσμούς.

γ) Ἡ θεμελιώδης μοναχικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ ὑπακοή, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχη ἐκάστη μοναχὴ πρὸς τὴν Ἑγουμένην, «μηδὲν παρὰ γνώμην αὐτῆς διαπράττουσα» (Μ. Βασίλειος). Αἱ ὑποτακτικαὶ θὰ ὑπακούουν ἀδιακρίτως εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς Ἑγουμένης, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἀναφέρουν λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς πάντα τὰ κρύφια τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας των, διὰ τῆς παραδεδομένης μοναχικῆς ἐξαγορεύσεως.

δ) Μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ὡσαύτως ἀρχῶν τῆς μοναχικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη. Κατὰ συνέπειαν τὸ κελλίον, τὸ ἔνδυμα, τὰ ὑποδήματα καὶ ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ ἀτομικὰ εἶδη τῆς μοναχῆς δὲν εἶναι δικά της. Ἀπλῶς παραχωροῦνται εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Μονῆς διὰ τὴν ἐξυπηρέτησίν της κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιγείου ζωῆς της. Διὰ τοῦτο τὰ χρησιμοποιεῖ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς.

ε) Ἐκ τῶν πρωταρχικῶν μοναχικῶν ἐπιδιώξεων εἶναι ἡ διατήρησις τῆς καθαρότητος ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

στ) Ἡ παραμονὴ καὶ διανυκτέρευσις ἀδελφῆς εἰς κελλίον ἐτέρας, παρεκτὸς ἀδηρίτου ἀνάγκης — ἀσθενείας — τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἑγουμένης, δὲν ἐπιτρέπεται.

ζ) Ἡ εἰσοδος ἀνδρῶν ἐν τοῖς κελλίοις τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς παρεκτὸς τοῦ πατρὸς των — τοῦ σαρκικοῦ — καὶ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἑγουμένης, ἀπαγορεύεται. Ὡσαύτως ἀπαγορεύεται καὶ ἡ εἰσοδος κοσμικῶν προσώπων εἰς τὰ κελλία τῶν μοναχῶν.

η) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ τελοῦνται Γάμοι, Σαραντισμοί, Κηδεῖαι κοσμικῶν, βαπτίσεις μωρῶν καὶ ἐνηλίκων. Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω ἀνήκουν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἑνορίων.

θ) Ἡ παραμονὴ τῶν ἀδελφῶν ἐκτὸς τῆς Μονῆς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, δὲν ἐπιτρέπεται παρεκτὸς διακονίας κατόπιν ἀδείας τῆς Ἑγουμένης.

ι) Εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις αἱ ἀδελφαὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τὴν ἱεραρχίαν. Αἱ νεώτεραι ὑπακούουν καὶ σέβονται τὰς ἀρχαιοτέρας, αἱ δὲ ἀρχαιότεραι, ἀνεχόμεναι ἀλλήλων, συμπεριφέρονται εἰς τὰς νεωτέρας ἀδελφὰς μὲ κατανόησιν, μὲ πνεῦμα ἀγάπης, ταπεινώσεως καὶ πραότητος.

ια) Ἡ ἀσκήσις τῶν μοναχῶν εἰς τὰ διακονήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένη μὲ τὴν μοναχικὴν των τελείωσιν καὶ ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἀπαραιτήτων καὶ βασικῶν προϋποθέσεων διὰ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς προσωπικότητος αὐτῶν.

ιβ) Τὰ βασικότερα διακονήματα εἰς τὰ ὁποῖα δέον νὰ ἀπασχολῶνται αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς εἶναι:

1. Τῆς Γραμματέως.
2. Τῆς Οἰκονόμου.
3. Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς.
4. Τῆς Βηματαρίσεως.
5. Τῆς Ἀρχονταρίσεως.
6. Τῆς Βιβλιοφύλακος.
7. Τῆς Μαγειρίσεως.
8. Τῆς Τραπεζαρίσεως.
9. Τῆς Εὐτρεπιζούσης τὴν Ἱερὰν Μονήν.
10. Τῆς Κηπουροῦ κ.λπ.

ιγ) Ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ καθημερινῶς τὸν ἀτομικόν της κανόνα, ὃ ὁποῖος καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός.

ιδ) Ἀδελφὴ ἀποχωροῦσα ὀριστικῶς ἐκ τῆς Μονῆς δύνата νὰ λάβῃ τὰ αὐστηρῶς προσωπικῆς αὐτῆς χρήσεως εἶδη καὶ μόνον τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἑγουμένης.

ιε) Ἀδελφὴ ἀποχωροῦσα ὀριστικῶς οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς Ἀδελφότητος γίνεται δεκτὴ ἐκ νέου μετὰ ἀπὸ εἰλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο ἠθέλην ἀποφασίσαι ἡ Ἀδελφότης διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 αὐτῆς. Χάνει ὅμως τὴν ἱεραρχικὴν τῆς σειρὰν καὶ λαμβάνει τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν δοκίμων θέσιν.

Ἄρθρον 11

Περὶ δοκίμων

α) Ἡ συγκαταρίθμησις τῶν προσερχομένων μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας.

β) Ἡ εἰσοδος δοκίμων εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν γίνεται κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως ἡ αἰτούσα ἐπιθυμεῖ νὰ ἀσπασθῇ τὸν μοναχικὸν βίον.

γ) Ἡ διάρκεια τῆς δοκιμασίας εἶναι τριετής, δυναμένη νὰ συντημηθῇ ἢ νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος, ἢ ἄλλων ἐκτάκτων καὶ σοβαρῶν περιστάσεων.

δ) Μοναχὴ προσερχομένη ἐξ ἐτέρας Μονῆς δὲν γίνεται δεκτὴ, ἐκτὸς σπανιωτάτης ἐξαιρέσεως, διὰ

τὴν ὁποῖαν ἀποφαίνεται τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον.

ε) Ἐὰν ἡ δόκιμος ἀποδειχθῇ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιὸς καὶ μὴ δυναμένη νὰ συμμορφωθῇ καὶ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ κανονισμοῦ τῆς Μονῆς καὶ εἶναι ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως, ἀποβάλλεται τῆς ἀδελφότητος «ὥστε ἀζήμιον... τῇ ἀδελφότητι γίνεσθαι» (Μ. Βασίλειος, Ε.Π.Ε. 8, 242).

στ) Δόκιμος ἀποχωροῦσα οἰκιοθελῶς ἐκ τῆς Μονῆς, γίνεται ἐκ νέου δεκτὴ, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ἀλλὰ ὑποχρεοῦται νὰ διανύσῃ ἐκ νέου πλήρη τὸν χρόνον τῆς τριετοῦς δοκιμασίας.

ζ) Πρὸ τῆς ἐντάξεως τῆς ὑποψηφίας δοκίμου εἰς τὸ Κοινόβιον, ἀπαιτεῖται ἰκανὸς χρόνος ἐπικοινωνίας αὐτῆς μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὥστε ἡ Ἑγουμενὴ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐνημερωθῇ πλήρως διὰ τὸν πρότερον αὐτῆς βίον καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ δεχθῇ ταύτην εἰς τὸ Κοινόβιον, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον διαπιστώσῃ κλῆσιν Θεοῦ.

η) Αἱ δόκιμοι μοναχαὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας αὐτῶν συμμετέχουν εἰς τὴν ὅλην ζωὴν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀδελφότητος, ἀναλαμβάνουν δὲ διακονήματα συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοβίου καὶ τὰς ἐντολὰς τῆς Ἑγουμενῆς.

θ) Αἱ δόκιμοι ἔχουν ἰδίαν ἱεραρχικὴν σειρὰν καθοριζομένην ἐκ τοῦ χρόνου προσελεύσεώς των εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, ἡ δὲ ἱεραρχικὴ σειρὰ τῶν μοναχῶν καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα τῆς κουράς των.

ι) Ξενόγλωσσοι Ὁρθόδοξοι γίνονται δεκταὶ ὡς μεμονωμένα ἄτομα, οὐδέποτε ὡς ὁμάς, καὶ μὲ τὸν ὅρον ὅτι ἡ δοκιμασία των θὰ ἀρχίξῃ μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ια) Αἱ ἐξ ἐγγάμων προερχόμεναι ἄνευ τέκνων ἢ μετὰ τέκνων ἐνηλίκων δέον ὅπως ἔχουν ἔγγραφον συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου, τὴν ὁποῖαν θὰ ὑπογράψῃ ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἄρθρον 12 Φιλοξενία

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δέχεται προσκυνητὰς εἰς ὥρας καὶ ἡμέρας καθορισμένας καὶ ἐμφανῶς ἀναγεγραμμένας εἰς τὰς εἰσόδους, πάντως οὐχὶ πρὸ τῆς 7ης πρωϊνῆς καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Δι' ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὴν εὐθύνην φέρει ἡ Ἑγουμενὴ.

β) Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται ἡ τεταγμένη πρὸς τοῦτο ἀδελφὴ (Ἀρχοντάρισσα) μετὰ προσηνείας, συνέσεως καὶ σοβαρότητος.

γ) Ἡ διάρκεια παραμονῆς εἶναι 24 ὥραι. Διὰ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα ἀποφασίζει ἡ Ἑγουμενὴ.

δ) Οἱ φιλοξενοῦμενοι προσκυνηταὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μοναχῶν, σεβόμενοι τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου. Ἀκολουθοῦν δὲ τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα τῆς Μονῆς.

ε) Προϋπόθεσις εἰσόδου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀποτελεῖ ἡ σεμνοπρεπὴς ἐνδυμασία καὶ ἐμφάνισις ἀν-

δρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ὁ σεβασμὸς ἐκ μέρους των τοῦ ἱεροῦ χώρου. Εἰς περίπτωσιν ποὺ δὲν δέχονται νὰ συμμορφωθοῦν εἰς τὰς ὑποδείξεις ἀποβάλλονται ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε ὑπευθύνων.

στ) Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα ἀπολύτως καὶ εἰς πάντας ἐντὸς τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὅλους τοὺς χώρους ποὺ περικλείονται ἐντὸς τοῦ τείχους αὐτῆς.

ζ) Μουσικὰ συγκροτήματα, χοροί, γλέντια, ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα, ἠλεκτρόφωνα καὶ ὅποιοσδήποτε ἄλλος τρόπος ψυχαγωγίας καὶ μὲ ὅποιονδήποτε μέσα ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς τόσο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὅσον καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, μηδὲ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καὶ τῆς Πρωτομαγιάς ἐξαίρουμένων. Ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει δι' ὅλους τοὺς χώρους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 13 Πειθαρχικὸς ἔλεγχος

α) Ὁ πειθαρχικὸς ἔλεγχος ἀσκεῖται κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν παντὶ ὑπὸ τῆς Ἑγουμενῆς, ἣτις καὶ ἐπιβάλλει τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια, μετὰ διακρίσεως καὶ ἀγάπης, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς σφαλούς ἀδελφῆς.

β) Εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ βαρυτέρου τυχόν παραπτώματος, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον.

γ) Ἐὰν δὲ συμβῇ παράπτωμα ἐπισῦρον καὶ κατονικὰς κυρώσεις ἢ ἀπειλοῦν τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς, τότε ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 14

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Αἱ ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ προερχόμενοι πρόσοδοι.

β) Οἱ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου τῶν ἀδελφῶν.

γ) Αἱ πρόσοδοι ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς τυχόν κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱ. Μονῆς.

δ) Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί.

στ) Πᾶν ἄλλον ἔσοδον ἐκ χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

Ἄρθρον 15

Αἱ ἐκ τῶν ἄνω πηγῶν πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

β) Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων κτισμάτων.

γ) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἤδη ὑφισταμένων.

δ) Διὰ τὴν φιλοξενίαν.

ε) Διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν πάντων τῶν συντελούντων εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν αὐτῆς.

στ) Διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς.

ζ) Διὰ τὸν ἐκδοτικὸν τομέα.

Πάσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 16

Πρώτος καὶ ισόβιος Πνευματικὸς - Γέρων καὶ Ἐξομολόγος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, οὗτινος τὸ ὄνομα κατὰ τὴν τάξιν μνημονεύεται ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις.

Ἄρθρον 17

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὴν μορφήν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, κύκλῳ δὲ τὴν ἑνδειξίν: «ΙΕΡΑ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΦΗΝΙΤΣΗΣ».

Ἄρθρον 18

Τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἅπαντα θὰ παραμένουν ἐσαεὶ διαφυλασσόμενα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Δὲν ἐπιτρέπεται παρ' οὐδενὸς ἢ κληρικοῦ, ἢ μοναχοῦ, ἢ λαϊκοῦ ἢ τεμάχισις αὐτῶν, διὰ οἰονδήποτε αἰτοῦντα, εἴτε οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν Ἱερὰν ἢ-

μὴν Μητρόπολιν, εἴτε εἰς ἄλλας Ἱερὰς Μητροπόλεις.

Ἄρθρον 19

Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 20

Ὁ παρὼν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 21

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «Ἐκκλησία».

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Ὀλυμπιάς μοναχὴ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Μαριάμ μοναχὴ

Φιλοθέη μοναχὴ

Ἀθανασία μοναχὴ

Γερασίμη μοναχὴ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΠΡΑΞΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 68/3.9.1997

Ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων

ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ὡς Ἱεράρχης τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς καὶ τοὺς Ἱερούς Κανόνας περὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης ἐκδηλουμένης δι' ἔργων φιλανθρωπίας, εὐποιίας καὶ συμπαραστάσεως πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀξίους βοηθείας ἀδελφοὺς ἡμῶν.

2. Τὸ Ποιμαντορικὸν καθήκον ἡμῶν τοῦ φροντίζειν καὶ μεριμνᾶν ἀνυστάκτως περὶ τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας.

3. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 29 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/77 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

4. Τὸ ἀρθρον 20 παρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «περὶ ὀργανισμοῦ διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῶν Σωμάτων καὶ Ὁργανῶν» (Φ.Ε.Κ. 185/Α/11.9.1970).

5. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1396/290/25.7.1997 πρότασιν ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

6. Τὴν ἀπὸ 2.9.1997 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝ

Συνιστῶμεν εὐαγὲς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλει ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ - «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων μὲ ἔδρα τὴν Κέρκυραν.

Παραρτήματα τοῦ Ἰδρύματος τούτου, ὑπαγόμενα ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, ἰδρύονται παρ' ἐκάστη ἐνορίᾳ.

Τὰ τῆς διοικήσεως, διαχειρίσεως καὶ λειτουργίας τούτου καθορίζονται δι' ἰδίου Κανονισμοῦ, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ παρούσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Κερκύρα τῇ 9ῃ Ἰουνίου 1997

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Α' ΣΥΣΤΑΣΙΣ - ΣΚΟΠΟΣ

Ἄρθρον 1

Συνιστάται εὐαγὲς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ - «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων ἔδρα ἔχον τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:

α) Ἡ παροχὴ πάσης ὑλικῆς βοηθείας καὶ περιθάλψεως εἰς ἐνδεεῖς (πτωχοὺς, ἀσθενεῖς, ἀστέγους, ἐγκαταλειμμένους κ.ἄ.) τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας, ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας καὶ συμπαράστασως.

β) Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπόρων μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν.

γ) Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπόρων πολυτέκνων οἰκογενειῶν.

δ) Ἡ παροχὴ Ἑλληνοχριστιανικῆς διαφωτίσεως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας δι' ἐκδόσεως ἐντύπων καὶ διαφωτιστικῶν φυλλαδίων.

ε) Ἡ βράβευσις ἀριστούχων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς τελευταίας τάξεως Λυκείων τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας.

Β' ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ἄρθρον 3

1. Τὸ Γενικὸν Φιλοπτώχων Ταμεῖον διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου ἐκ τῶν: α) Τοῦ Μητροπολίτου, ὡς Προέδρου, β) Τοῦ Πρωτοσυγκέλλου ἢ τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου, ὡς Ἀντιπροέδρου, γ) ἐνὸς Κληρικοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἐκτελοῦντος καθήκοντα Γραμματέως καὶ Ταμίου καὶ δ) Δύο λαϊκῶν (ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν) διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

2. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. εἶναι τριετής, τὸ ἀξίωμά των τιμητικὸν καὶ ἄμισθον καὶ δύνανται νὰ ἐπαναδιορισθοῦν μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας των. Μέλος τοῦ Δ.Σ. ἐκλείπον ἢ παραιτούμενον πρό τῆς λήξεως τῆς θητείας του ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου. Μέλος ἀπέχον ἀδικαιολογήτως τριῶν συνεδριῶν τοῦ Δ.Σ. δύνανται νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Γ' ΠΟΡΟΙ

Ἄρθρον 4

Πόροι τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου εἶναι:

α) Αἱ εἰσφοραὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἐνισχύσεις τῶν Ἑνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναγράφονται ἐτησίως εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς, ὡς καὶ αἱ τοιαῦται τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

β) Αἱ ἐξ ἐλευθέρας βουλήσεως προσφοραὶ τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν Αἰδ. Ἐφημερίων.

γ) Αἱ δωρεαὶ καὶ προσφοραὶ τῶν φιλανθρώπων ἢ φιланθρωπικῶν Ὁργανώσεων, Σωματείων καὶ Συλλόγων.

δ) Αἱ τυχόν κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις.

ε) Ποσοστὸν 20% ἐκ τῶν εἰς χρῆμα μηνιαίων προσόδων ἐκάστου Ἑνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, ἀποδιδόμενον ἀνὰ τρίμηνον.

στ) Ποσοστὸν 60% ἐκ τοῦ ἐτησίου ἐράνου τῆς «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ» διενεργουμένου κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον.

ζ) Τὸ προϊὸν ἐράνου ἐκ δισκοφοριῶν εἰς Ἑνορίας.

η) Διάφοροι ἄλλοι πόροι μὴ κατονομαζόμενοι ὧδε, τοὺς ὁποίους ἤθελεν ἐξεύρει τὸ Δ. Συμβούλιον καὶ προέρχονται ἐκ χρηστῆς πηγῆς.

Δ' ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ
ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Ἄρθρον 5

Πρὸς εὐχερεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου συνιστάται παρ' ἐκάστη ἐνορία εἰδικὸν Ταμεῖον ὀνομαζόμενον «ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ» μὲ ἔδραν τὸν κεντρικὸν Ναὸν τῆς Ἑνορίας.

Ἄρθρον 6

Ἐκαστον Ἑνοριακὸν Φιλοπτώχων Ταμεῖον διοικεῖται ὑπὸ Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ, ὡς Προέδρου καὶ τεσσάρων Κυριῶν ἢ Δεσποινίδων, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου τῇ προτάσει τοῦ Ἐφημερίου. Ἀντιπρόεδρος, Ταμίαν καὶ Γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκλέγει αὕτη κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν.

Ἄρθρον 7

Τὰ Μέλη τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐπὶ τριετεί θητεία, τοῦ Μητροπολίτου δυναμένου καὶ πρό τῆς λήξεως τῆς θητείας αὐτῶν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ μέλη, ἅτινα διὰ λόγους ἀπασχολήσεως ἢ ὑγείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας δὲν δύνανται νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τριετοῦς αὐτῶν θητείας τὰ μέλη τῶν Ε.Φ.Τ. δύνανται νὰ ἐπαναδιορίζονται.

Ἄρθρον 8

Ἡ Διαχειριστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ε.Φ.Τ. συνέρχεται τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνὸς καὶ ἐπιλαμβάνεται τῶν ἐνδιαφερουσῶν αὐτὴν ὑποθέσεων, ἐκτάκτως δὲ συγκαλεῖται ὅταν κληθῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς ἢ ζητήσουσι τοῦτο τὰ τρία ἐκ τῶν πέντε μελῶν αὐτῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐὰν παρίστανται ὁ Πρόεδρος καὶ δύο τοῦλάχιστον μέλη

καὶ ἀποφασίζει διὰ σχετικῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου. Πᾶν ἔγγραφον τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

Ε' ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ Ε.Φ.Τ.

Ἄρθρον 9

Πόροι τοῦ Ἑνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου εἶναι:

- α) Αἱ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ τῶν πιστῶν.
- β) Τὸ προϊόν τῶν κυτίων, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μὲ τὴν ἐνδειξιν «ΚΥΤΙΟΝ ΥΠΕΡ ΠΤΩΧΩΝ».
- γ) Τὸ προϊόν ἐκ περιφορᾶς δίσκου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
- δ) Ποσοστὸν 40% ἐκ τοῦ ἐτησίου ἐράνου τῆς «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ».
- ε) Αἱ τυχόν κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις καὶ δωρεαὶ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, κληρονομία καὶ κληροδοσίαι.

Ἄρθρον 10

Οἱ πόροι τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων διατίθενται:

1. Πρὸς περίθαλψιν πτωχῶν τῆς Ἑνορίας, διὰ παροχῆς εἰς αὐτοὺς τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου βοηθήματος, εἰδῶν ἐνδύσεως, ἱατρικῆς περιθάλψεως καὶ φαρμάκων.
2. Δι' ἀγορὰν βιβλίων, σχολικῶν εἰδῶν καὶ διὰ τὴν παροχὴν χρηματικῶν βοηθημάτων εἰς ἀπόρους μαθητὰς τῆς Ἑνορίας.
3. Δι' ἐπισκέψεις εἰς τοὺς φυλακισμένους καὶ εἰς διαβιούντας εἰς εὐαγὴ ἰδρύματα πρὸς ἐνίσχυσίν των, καὶ
4. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἓνα Ἱερὸν Ναὸν δὲν ὑπάρχει κίνησις ἀναγκῶν καὶ δὲν παρέχονται βοηθήματα, δύναται τὸ προϊόν τῶν πόρων νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ».

Ἄρθρον 11

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ἐκάστου ἐνδεοῦς Ἑνορίτου πρέπει νὰ γίνεταί τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, κατόπιν νὰ ἐγγράφεται οὗτος εἰς τὰ εἰδικὰ Βιβλία τῆς Ἑνορίας καὶ μετὰ σημειώσεως χρησίμων παρατηρήσεων.

ΣΤ' ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

Ἄρθρον 12

Ἡ διαχείρισις τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» καὶ τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων γίνεται διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐξῆς:

- α) Διπλοτύπων Γραμματίων εἰσπράξεως καὶ πληρωμῆς, δεόντως ἡριθμημένων καὶ τεθεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
- β) Φακέλλου διαφυλάξεως τιμολογίων, ἀποδείξεων κ.λ.π.

γ) Βιβλίου Πρακτικῶν, τεθεωρημένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

δ) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῶν κυτίων καὶ ἐκ τῶν δίσκων θὰ καταμετρῶνται εἰς εἰδικὸν Πρακτικὸν Καταμετρήσεως, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπογράφεται τουλάχιστον ὑπὸ δύο μελῶν τοῦ Δ.Σ. ἢ τῆς Δ.Ε. Αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποδείξεις διὰ δωρεᾶς ἢ προαιρετικᾶς εἰσφορᾶς θὰ ὑπογράφωνται ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμίου.

Ἄρθρον 13

Κατὰ μῆνα Δεκέμβριον συντάσσεται ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον συντάσσεται ὁ Ἀπολογισμὸς τοῦ διαρρευσάντος ἔτους, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων ὑποβάλλονται εἰς διπλοῦν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν πρὸς ἐγκρίσιν.

Ἄρθρον 14

Ἡ χρηματικὴ περιουσία ἐκάστου Ε.Φ.Τ. ὑπερβαίνουσα τὰς 50.000 δρχ. δεόν νὰ κατατίθεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ε.Φ.Τ. εἰς τινὰ Τράπεζαν ἢ Ταμιευτήριον. Διὰ πάσαν ἀνάληψιν ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τῆς Δ.Ε. κεκυρωμένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἄρθρον 15

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Γ.Φ.Τ. «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ» ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων, ἥτις δύναται νὰ διαθέσῃ αὐτὴν δι' οἰονδήποτε παρεμφερῆ σκοπὸν. Ἡ περιουσία τῶν Ε.Φ.Τ. ἐν περιπτώσει διαλύσεως αὐτῶν, περιέρχεται εἰς τὸ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητρόπολει Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ».

Ἄρθρον 16

Ὁ παρὸν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθῇ καὶ νὰ συμπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γ.Φ.Τ.

Ἄρθρον 17

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσίευσως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 18

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Κερκύρα τῇ 9ῃ Ἰουνίου 1997

Ο Μητροπολίτης

† Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Ἰδρυση καὶ λειτουργία Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος, ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐξάρτηση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων μετὰ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ - ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ»

ΠΡΑΞΙΣ 65/3.9.1997

Ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξῶν
καὶ Διαποντίων Νήσων
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψη:

1. Τὶς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4, 29 παράγραφος 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὶς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 20, τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σωμάτων καὶ Ὁργάνων», (Φ.Ε.Κ. 185/τ.Α/11.9.1970).

3. Τὶς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους.

4. Τὴν συμβολὴ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατασκηνώσεων στὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων.

5. Τὴν συμβολὴ τῶν συναντήσεων διαφόρων κοινωνικῶν ομάδων μετὰ σκοπὸ τὴν ἐπικοινωνία, καθὼς καὶ τὴν ἀνάπτυξη καὶ συζήτηση θεολογικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων.

6. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1386/287/22.7.1997 πρότασή μας πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο.

7. Τὴν ἀπὸ 2.9.1997 Ἐγκριτικὴ Ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Τὴν ἰδρυση καὶ λειτουργία Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων εἰς τὴν Κασσιώπη Κερκύρας, μετὰ τὴν ἐπωνυμία: «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ - ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ», τὸ ὁποῖον εἶναι Ν.Π.Ι.Δ. εὐαγοῦς χαρακτήρος, στὸ ὁποῖο θὰ ὁργανώνονται κατασκηνωτικὲς περίοδοι μετὰ μαθητῆς, φοιτητῆς καὶ ἐργαζομένους νέους, καθὼς καὶ συναντήσεις διαφόρων κοινωνικῶν ομάδων μετὰ σκοπὸ τὴν χριστιανικὴ ἐπικοινωνία καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπιση καὶ συζήτηση ἐπικαίρων θεμάτων.

Τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν διοίκηση, διαχείριση καὶ λει-

τουργία τοῦ ἰδρύματος, θὰ ὀρίσουμε στὴ συνέχεια μετὰ τὴν κατάρτιση ἰδιαίτερου Κανονισμοῦ.

Ἡ παρούσα πράξη νὰ δημοσιευθεῖ στὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ στὸ περιοδικὸ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Κέρκυρα 3.9.1997

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ - ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Ἄρθρον 1

Ἰδρύεται στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων ἰδρυμα μετὰ τὴν ἐπωνυμία «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ - ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ», τὸ ὁποῖο θὰ λειτουργεῖ στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ποὺ εὐρίσκονται στὴν Κασσιώπη Κερκύρας καὶ εἶναι Ν.Π.Ι.Δ. εὐαγοῦς χαρακτήρος.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ ἰδρύματος εἶναι:

α) ἡ διοργάνωση, κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες καθε ἔτους, Ἐκκλησιαστικῶν Κατασκηνώσεων γιὰ μαθητῆς, μαθήτριες, φοιτητῆς, φοιτήτριες καὶ ἐργαζομένους νέους, στὶς ὁποῖες μαζί μετὰ τὴν εὐχάριστη καὶ ὑγιεινὴ θερινὴ διαμονή, θὰ προσφέρεται Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ ἀγωγή,

β) ἡ διοργάνωση συναντήσεων καὶ Ποιμαντικῶν Σεμιναρίων σὲ μητροπολιτικὸ καὶ διαμητροπολιτικὸ ἐπίπεδο μετὰ σκοπὸ τὴν ἐπικοινωνία, καθὼς καὶ τὴν ἀνάπτυξη καὶ συζήτηση θεολογικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων.

γ) ἡ διοργάνωση Ἱερατικῶν Συνάξεων γιὰ τὴν ἐπιμόρφωση τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως,

δ) ἡ φιλοξενία διαφόρων κοινωνικῶν ομάδων, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς Ἑνορίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως (Σύνδεσμοι Ἀγάπης, Στελέχη Κατηχητικοῦ Ἔργου κ.ά.), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους κοινωνικοὺς φορεῖς, ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν προσωπικὴ χριστιανικὴ ἐπικοινωνία τῶν μελῶν τους καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπιση καὶ συζήτηση θεμάτων ποὺ τὶς ἀφοροῦν.

Οί ομάδες που δέν προέρχονται από τὸ ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἢ ἀπὸ τὶς Ἑνορίες της, προκειμένου νὰ φιλοξενηθοῦν στὸ Ἰδρυμα, ἔχουν τὴν ὑποχρέωση νὰ συμπεριλάβουν στὸ πρόγραμμά τους εἰσήγηση καὶ παρουσία ἐκπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ Ἰδρύματος μποροῦν νὰ φιλοξενηθοῦν Κατασκηνώσεις καὶ ἄλλων Μητροπόλεων ἢ Ἑνοριῶν τους.

Ἄρθρον 3

α) Τὸ Ἰδρυμα «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ - ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ», ὡς Ἰδρυμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἔχει ἄμεση καὶ ἀποκλειστικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ αὐτὴ καὶ μόνον καὶ ἰδιοκτησιακῶς ἀνήκει εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν.

β) Διοικεῖται ἀπὸ πενταμελὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ, ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτη Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων ὡς Πρόεδρο, ἀπὸ δύο κληρικούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἀπὸ δύο λαϊκοὺς, ποὺ διορίζονται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη γιὰ μία τριετία. Τὸν Πρόεδρο, ὅταν ἀπουσιάζει, ἀναπληρώνει ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς του.

γ) Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰδρύματος εἶναι τιμητικὸ καὶ ἄμισθο.

Ἡ ἀντικατάσταση κάποιου μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς πρὶν ἀπὸ τὴ λήξη τῆς θητείας του ἢ καὶ ὁ ἐπαναδιορισμὸς του μετὰ ἀπὸ τὴ λήξη της ἐναπόκειται στὴν κρίση τοῦ Μητροπολίτου.

δ) Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ εὐρίσκεται σὲ ἀπαρτία, ἐὰν ὑπάρχουν τρία τουλάχιστον Μέλη.

ε) Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία καὶ σὲ περίπτωσι ἰσοψηφίας ὑπερισχρεῖ ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

στ) Μέλος παραιτούμενο, μὴ ἐνδιαφερόμενο, δημιουργοῦν προβλήματα δυσλειτουργίας τοῦ Συμβουλίου ἢ μὴ μετέχον, ἀδικαιολογῶτως, εἰς τρεῖς συνεχεῖς συνεδρίες τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἀντικαθίσταται ἀπὸ νέον μέλος, κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

ζ) Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ μπορεῖ νὰ συγκροτῇ Ὑποεπιτροπὲς γιὰ τὴ μελέτη καὶ διοργάνωση διαφόρων Ἐκδηλώσεων.

η) Τὸ Ἰδρυμα ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη, ὡς Πρόεδρό του, ἢ ἀπὸ τὸν νόμιμο Ἀναπληρωτὴ του σὲ ὅλες τὶς ἐννομες σχέσεις τους καὶ σὲ ὅλες τὶς Ἀρχές, Δημόσιες ἢ μὴ, ὁ ὁποῖος καὶ ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐγγράφα καὶ τὶς συμβάσεις.

θ) Τὸ προσωπικὸ ποὺ μεριμνᾷ γιὰ τὶς πρακτικὲς ἀνάγκες τοῦ Ἰδρύματος κάτω ἀπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἱεραποστολικά πρόσωπα, τὰ ὁποῖα προσφέρουν ἀνιδιοτελῶς τὶς ὑπηρεσίες τους. Στὴν περίπτωσι ποὺ δέν ὑπάρχουν τέτοια πρόσωπα ἢ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ διορίζει μὲ μισθὸ προσωρινοὺς ὑπαλλήλους, μόνον γιὰ τὶς περιόδους λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, μὲ σχέση ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρον 4

Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι οἱ ἐκάστοτε ἐπιχορηγήσεις τοῦ Κράτους, τῆς Νομαρχίας Κερκύρας, Δήμων καὶ Κοινοτήτων, Ὁργανισμῶν, Ἱερῶν Ναῶν, Ἱερῶν Μονῶν, τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, τῶν Ἑνοριακῶν Συνδέσμων Ἀγάπης, δωρεᾶς ἰδιωτῶν, οἱ εἰσφορὲς τῶν κοινωνικῶν ομάδων ποὺ φιλοξενοῦνται στὸ Ἰδρυμα, καὶ δέν ἀνήκουν σὲ φορεῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καθὼς καὶ οἱ εἰσφορὲς τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν κατασκηνωτῶν, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων γιὰ κάθε ἔτος καθορίζεται ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ.

Ἄρθρον 5

Τὸ Ἰδρυμα ἔχει δική του διαχείρισι καὶ τηρεῖ τὰ ἐξῆς βιβλία: Πρωτόκολλο Ἀλληλογραφίας, Βιβλίον Πράξεων τῆς Δ.Ε., τὰ ἀπαραίτητα βιβλία διαχειρίσεως, Βιβλίον Κατασκηνωτῶν στὸ ὁποῖο ἀναγράφονται τὰ πλήρη στοιχεῖα τῶν κατασκηνωτῶν καὶ τῶν στελεχῶν κάθε κατασκηνωτικῆς περιόδου. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ στὸ τέλος τῶν κατασκηνωτικῶν περιόδων κάθε ἔτους συντάσσει Ἀπολογισμὸ γι' αὐτές, καὶ στὸ τέλος κάθε ἔτους συντάσσει ἀπολογισμὸ γιὰ ὅλο τὸ ἔτος καὶ ὅλες τὶς δραστηριότητες τοῦ Ἰδρύματος, καθὼς καὶ τὸν Προϋπολογισμὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ τὰ ὑποβάλλει στὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιον γιὰ ἐλεγχον καὶ ἐγκρισιν.

Ἄρθρον 6

Τὸ Ἰδρυμα ἔχει σφραγίδα κυκλική καὶ φέρει σὲ δύο κύκλους τὴν ἐπωνυμία τοῦ Ἰδρύματος «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ - ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ» καὶ εἰς τὸ μέσον τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ - Νέου.

Ἄρθρον 7

α) Στὶς Ἐκκλησιαστικὲς Κατασκηνώσεις γίνονται δεκτοὶ μαθητές, μαθήτριες, φοιτητές, φοιτήτριες καὶ ἐργαζόμενοι νέοι, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων. Ὁ ἀριθμὸς τους μπορεῖ νὰ συμπληρώνεται ἀπὸ κατασκηνωτὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἄλλες Μητροπολιτικὲς περιφέρειες,

νέων τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ διορθοδόξου χώρου. Οἱ κατασκηνωτικές περίοδοι κάθε ἔτους (χωριστὰ γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια) καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατασκηνωτῶν γιὰ κάθε περίοδο ἀποφασίζονται ἀπὸ τὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ.

β) Τὸ διοικητικὸ προσωπικὸ τῆς Κατασκηνώσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγό, καὶ τοὺς Ὁμαδάρχες, οἱ ὁποῖοι εἶναι φοιτητὲς ἢ πτυχιούχοι ἀνωτέρων ἢ ἀνωτάτων Σχολῶν ἢ Ἱεροσπουδαστές. Ὑπεύθυνος κάθε κατασκηνωτικῆς περιόδου εἶναι ἕνας ἱερέας, ἢ ἄλλο πρόσωπο, ποῦ ὀρίζεται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη. Ὁ Μητροπολίτης ἐπιλέγει τὸν Ἀρχηγὸ καὶ μὲ τὴν συνεργασία τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐπιλέγει τὰ ὑπόλοιπα στελέχη τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου, τὰ ὁποῖα προτείνει στὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ γιὰ ἐγκρίση.

Τὸ διοικητικὸ προσωπικὸ ποῦ ἐγκρίνεται ἀπὸ τὴν Δ.Ε. λαμβάνει διοριστήριον ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη καὶ ἔχει ὅλη τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τῆς Κατασκηνώσεως καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος. Εἶναι ὑπόλογο ἀπέναντι στὸν Μητροπολίτη καὶ στὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ, στὴν ὁποία μετὰ τὸ τέλος τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου, ὁ Ἀρχηγός της, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποβάλλῃ λεπτομερῆ ἔκθεση πεπραγμένων.

Ἄρθρον 8

Κάθε θέμα τὸ ὁποῖον ἀνακύπτει κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ δὲν προβλέπε-

ται ρητῶς εἰς τὰ ἄρθρα αὐτοῦ, ρυθμίζεται μὲ ἀπόφαση τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἐγκρίση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 9

Σὲ περίπτωσι διαλύσεως τοῦ Ἰδρύματος, κατόπιν ἠτιολογημένης Ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ὅλη ἡ ἀκίνητη καὶ κινητὴ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων.

Ἄρθρον 10

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ περιοδικὸ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 11

Ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατασκηνώσεων — Κέντρου Ἐπικοινωνίας προκαλεῖται δαπάνη σὲ βάρος τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ.

Κέρκυρα 3.9.1997

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 482

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθμ. 46 Κανονιστικῆς Διατάξεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Διοικήσεως, Διαχειρίσεως καὶ Λειτουργίας τοῦ ἐν Προκοπίῳ Εὐβοίας Ἱεροῦ Προσκυνηματος ΕΥΑΓΕΣ ΙΔΡΥΜΑ Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΡΩΣΣΟΣ».

2. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν 31.10.1997 λήγει ἡ θητεία τῶν μέχρι τοῦδε μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος τούτου,

ἀποφασίζομεν

Διορίζομεν τακτικὰ μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν μας τελούντος Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ἰδρύματος τοὺς κ.κ.

1. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖον Γεωργιάδη, Ἱεροκήρυκα - Κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος,

2. Τσαπρουνὴν Γεώργιον, Δικηγόρον,
3. Χρήστον Φεφέκον, Λογιστὴν καὶ
4. Λάζαρον Σισμάνογλου, Σνταξιούχον.

Ἡ θητεία τοῦ παρόντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἔσεται τριετής.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσίευσέως της εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Χαλκίδι τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου 1997.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Χαλκίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

Κλήσις Κατηγορουμένου πρὸς ἀπολογία

‘Ενεργούντες, δυνάμει τῆς ὑπ’ ἀριθμ. Πρωτ. 1925/30.5.1997 ἐντολῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἑλκείας κ. Γερμανοῦ, ἐνορκον τακτικὴν ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ αἰδ. Κων/νου Παπαγεωποῦλου, τέως ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Κέντρου Πηλειαῆς, τῆς Ἑρᾶς Μητροπόλεως Ἑλκείας καί ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς,

Διὰ τῆς παρούσης καλούμεν τόν αἰδεσμι. Κων/νον Παναγόπουλον, τέως ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου Κέντρου Πηνειάς, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας, ἵνα ἐμφανισθῇ ἐνώπιον ἡμῶν τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1997, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 π.μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Νικολάου Πύργου Ἡλείας καὶ ἀπολογηθῇ δι' ἃ κατηγορεῖται κανονικὰ παραπτώματα.

Ἐν Πύργῳ τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1997

'Ο 'Ανακριτής
 Πρωτοπρ. Κων. Παπαδημητρίου

'Ο Γραμματεὺς
 Πρεσβ. Νικ. Σαρλᾶς

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρωσῶμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) 'Αγ. Γεωργίου Νεράϊδας, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσοχώρας, 3) 'Αγ. Παρασκευής Ἀθαμανίας, 4) 'Αγ. Δημητρίου Γεωργανάδων, 5) 'Αγ. Παρασκευής Ἀετοῦ καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Τρικάλοις τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν Ναῶν

1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Καστάνιας Λακωνίας, 2) 'Αγ. Δημητρίου Πύργου Διρού, 3) Κοιμ. Θεοτόκου Σκουαρίου Λακωνίας, 4) Ζωοδ. Πηγής Μυρσίνης Λακωνίας,

5) Παμ. Ταξιάρχων Δρυάλου Λακωνίας, 6) 'Αγ. Τριάδος Βρυκίου Λακωνίας, 7) Κοιμ. Θεοτόκου Ριγκλίων Μεσσηνίας, 8) 'Αγ. Γεωργίου Πύργου Λεύκτρου Μεσσηνίας, 9) Κοιμ. Θεοτόκου 'Αβίας Μεσσηνίας, 10) 'Αγ. Τριάδος Στούπας Μεσσηνίας, 11) Κοιμ. Θεοτόκου Πλάτσης Μεσσηνίας, 12) 'Υπατ. Σωτήρος Μάλτας Μεσσηνίας, 13) Γεν. Χριστού Σαϊδώνος Μεσσηνίας

καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παροῦσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἀρθρῶν 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς α) Κοιμησῶς Θεοτόκου Ἀργους, β) Τιμίου Προδρόμου Ἀργους καὶ γ) Ἀγίου Νικολάου Ἀργους καλούμεν τοὺς βουλευμένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περατιέρω.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 22α Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

“Έχοντες υπ’ ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ υπ’ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) 'Αγίου Παντελεήμονος Μυκητών 'Αργους, 2) Μετα-
μορφώσεως Σωτήρος Χούνης 'Αργους, 3) Κοιμήσεως
Θεοτόκου Νέου 'Ηραίου 'Αργους, 4) 'Αγίου Δημητρίου
Σχοινοχωρίου 'Αργους

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παραούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 22ᾳ Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγίου Αἰμιλιανοῦ Πατρῶν (β' θέσις), 2) Ἀγίου Γεωργίου Λάγκουρα Πατρῶν (β' θέσις), 3) Ἀγίου Ἀθανασίου Μαυρομανθῆλας, καὶ Διακόνων: 1) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (Μητροπολιτικοῦ), 2) Ἀγίου Ἀνδρέου Πατρῶν, 3) Ἀγίου Κωνσταντίνου Ἀγιάς Πατρῶν

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Πάτραις τῇ 22α Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγίου Δημητρίου Μαρμαρίνης Ἀγιάς, 2) Ἀγίου Ἀθανασίου Μεγαλοβρύσου Ἀγιάς

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Βόλῳ τῇ 23ῃ Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Δημητριάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Γεωργίου Ἀναλήψεως Μεσσηνίας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1997

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

† Ὁ Γόρτυνος ΘΕΟΦΙΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἀρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.

Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Ἅγιον Ὅρος καὶ Πολιτισμός.

Κων. Π. Χαλαμπίδου, Συμπληρωματικά γιὰ τίς γυναῖκες ἱατροῦς ἁγίες Ζηναῖδα, Φιλονύλλα καὶ Ἐρμιόνη.

Γ.Μ. Χατζηφώτη, Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὴ Χίο, Οἰνούσες καὶ Ψαρά.

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Κανονισμὸς ὑπ' ἀρ. 94/1997 «Περὶ συστάσεως καὶ λειτουργίας Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τοῦ ἱεροῦ καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Πράξεις συστάσεως ἐκκλησιαστικῶν Ἱδρυμάτων.

Παράρτημα.